

מבנה המוחין דאו"א בהגדה - על פי הקדמת הרש"ש, הרד"ם והשדה

		אימא (אמיתי)	אבא (אמיתי)		
מצה	→	גדלות ב' דאבא ①	ג'ר - גדלות ב'	ג'ר דאו"א נקרא אבא	מצה ←
		קטנות ב' דאבא ②	ו"ק - קטנות ב'		
יין	→	גדלות ב' א ③	ג'ר - גדלות ב'	ו"ק דאו"א נקרא אימא	יין ←
		קטנות ב' א ④	ו"ק - קטנות ב'		
		פרצוף 4			

בקיודש-חח"ן
דקט"ב דאבא,
מספיק להביא
קט"א בכרפס.

מבנה המוחין דאו"א בתפילה - על פי השדה

		אימא (אמיתי)	אבא (אמיתי)		
מצה	→	ג' אלהי-נהי דאבא וזכר דאימא ③	ג'ר - גדלות ב'	ג'ר דאו"א נקרא אבא	מצה ←
		קטנות ב' דאימא ④	ו"ק - קטנות ב'		
יין	→	ישראל-ג' קווי קט"ב ②	ג'ר - גדלות ב'	ו"ק דאו"א נקרא אימא	יין ←
		דאו"א, למה לא מספיק להביא קט"א בג' אלהי? יותר טוב מהכרפס, ג' קוויים!	ו"ק - קטנות ב'		
		פרצוף 4			

ג' אלהי-נהי-נהי.
אחד-ו"ק דגד"ב
דאימא, בחב"ד
חג"ת דז"א,
אימא לא דוחה.
ישראל-ג' קווי קט"ב
דאו"א, למה לא מספיק
להביא קט"א בג' אלהי?
יותר טוב מהכרפס, ג' קוויים!

מבנה המוחין דאו"א בתפילה - על פי הרד"ם

		אימא (אמיתי)	אבא (אמיתי)		
מצה	→	גדלות ב' דאבא ①	ג'ר - גדלות ב'	ג'ר דאו"א נקרא אבא	מצה ←
		קטנות ב' דאבא ②	ו"ק - קטנות ב'		
יין	→	גדלות ב' דאימא ③	ג'ר - גדלות ב'	ו"ק דאו"א נקרא אימא	יין ←
		קטנות ב' דאימא ④	ו"ק - קטנות ב'		
		פרצוף 4			

ישראל-למה ו"ק
דקט"ב דאבא,
מספיק להביא
קט"א בג' אלהי.
ישראל-ו"ק
דקט"ב דאימא,
לא דוחה.

ג' אלהי-נהי-נהי
דאבא לא במקומו,
חלש, לא דוחה.
ג' אלהי-חב"ד דאימא,
לא דוחה.

השד"ה בסידור המודפס, ערבית של ליל פסח, בתיבת קונה הכל (ח"ה דף ט"ז ע"א, בהגדה), כותב שהמבנה המיוחד המובא בהקדמת הרש"ש להגדה, שבו ג'ר דאו"א נקרא אבא, וו"ק דאו"א נקרא אימא, תופס רק בהגדה ולא בתפילה. לכן, בג' אלהי, אין עדיין מוחין דאבא, שרק הוא דוחה את החיצונים. לפי זה חייבים להמתין לתיבת קונה הכל עד שנשלים להביא את המוחין דאבא, ורק לאחר מכן נוכל להביא את המוחין דקט"א דישסו"ת. יש לציין שבג' אלהי, הבאנו גם אתה הנה"י דגד"ב דאבא, וצ"ל למה זה לא מספיק לדחות את החיצונים? לשיטת הרד"ם, המבנה המיוחד הזה של הרש"ש מתאים גם להגדה וגם לתפילה. לפי זה, נוכל להביא את המוחין דקט"א כבר בג' אלהי, שהרי באמיתות יש לנו גם מוחין דאבא, דומיא דכרפס. וכך מסודר בסידור היר"א. וכך היה מסודר גם בסידור המודפס, אלא שהמדפיסים שינו, כנראה בגלל הגהת השד"ה.

משמע מכאן שלכולי עלמא בהגדה, לפי המבנה האימיתי, בקידוש הבאנו את החח"ן של קט"ב דאו"א (עיין ציור האמצעי). לכאורה, המצב בתפילה בג' אלהי יותר טוב, בענין המוחין דאבא שדוחה את החיצונים. לכן, מובן שעפ"י הרד"ם כבר מביאים מוחין דקט"א בג' אלהי, לאחר שסיימנו להביא את כל המוחין דאימא (ונראה שהדחיות לא מעכב).

אלא שקשה עפ"י השד"ה, ממאי נפשך, גם אם נאמר שהמבנה הוא כרגיל, ולא כמו בהגדה. מצד מוחין דאבא, הרי בג' אלהי, הבאנו את הנה"י דגד"ב דאבא כנ"ל לכלי חב"ד דז"א, שזה מצב יותר טוב מהקידוש (שהבאנו רק קט"ב דאבא). אז למה שלא נביא את המוחין דקט"א בג' אלהי? על זה נוכל לישב, בגלל שהנה"י של גד"ב דאבא, כרגע נמצאים בכלי החב"ד דז"א, שזה לא מקומם ולפי זה הם אינם מאירים דיים על מנת לדחות את החיצונים. אך עדיין, בתיבת ישראל, הבאנו קט"ב דישסו"ת (כל הקוויים), שזה לא פחות מעולה מהקידוש, שזה כן מספיק לדחות את החיצונים. אמנם נצטרך להמתין עד ג' אלהי, שנשלים להכניס את כל המוחין דאימא, על מנת שקט"א יבוא בסוף. א"כ, גם לשיטת השד"ה (למרות המבנה הרגיל), היה ראוי להביא את קט"א דתבונה בג' אלהי, כשיטת הרד"ם, וקשיא טובא.

עדיין יש להבין למה באמת המבנה המיוחד של הרש"ש, לשיטת השד"ה תופס רק בהגדה אבל לא בתפילה? לצערנו הרב, השד"ה לא פירש. השד"ה רק הסביר שאנחנו חייבים את המבנה המיוחד הזה בהגדה, על מנת שנוכל להביא את הקט"א בכרפס, כי עפ"י פשט שעה"כ בכרפס עדיין אין לנו מוחין דאבא, ולפי זה אין אפשרות לדחות את החיצונים, ואז לא נוכל להביא את המוחין דקט"א. לכן, לפי המבנה הזה המיוחד של הרש"ש, הבעיה נפתרה. אך עדיין לא מובן למה לא נעשה את אותו המבנה גם בתפילה? ובמיוחד שהרד"ם כן מיישם את המבנה הזה גם בתפילה. אולי אפשר לומר שמילא בתפילה, בתיבת אחד, כבר הבאנו את כל המוחין (דאחור) ע"ג רישא דז"א, כולל המוחין דאו"א, כולל בנין או"א. לכן, אין צורך במבנה המיוחד בתפילה. לעומת זאת בהגדה, בגלל שלפי הרש"ש, אנחנו נביא את המוחין דאבא מע"ס דא"ק רק במצה, א"כ גם המוחין דאימא כפשוטן, לא יכולים להכנס בקידוש, שהרי חייבים קודם כל לבנות את כל הפרצופים העליונים, והם מתיחדים כדי להוליד את המוחין דז"א, אבל בלי המוחין דאבא, אין גם פרצוף אבא ואז גם לא יתכן יהוד או"א, לצורך הולדת ז"א. וכן צריך לעשות חילוף לפני כניסת המוחין בז"א, ובלי המוחין דאו"א (שניהם), לא נוכל לעשות חילוף, וגם לא כניסת המוחין בז"א, עד המצה. ולכן, אנחנו חייבים את המבנה המיוחד הזה בהגדה, אבל בגלל שבתפילה (בתיבת אחד), כבר הבאנו את כל המוחין, נוכל כבר לבצע יהוד או"א, חילוף וכניסת מוחין בז"א, בלי צורך במבנה המיוחד הזה של ההגדה, וכנ"ל, כך נלע"ד.

רש"י
ראש אהיה יהוה אהיה
יד אהיה יהוה אדני
יוד הי ויו הי יוד הא ואו הא

ר"ת
ראש אהיה יהוה אהיה
יד אהיה יהוה אדני
יוד הי ויו הי יוד הא ואו הא

הלי

מהם

יימן

אֱלֹהֵיכֶם

אֱמוּנָת

יְהוָה אֱדוֹנָי יֵאֱהָדוּנָהי

יכוין להמשיך הארת בג"ה
דנה"י דנה"י דח"ו"צ (וצר"ח
גם דכמ"ר) דנה"י דתצונה

יכוין להמשיך הארת דת"י
דנה"י דנה"י דח"ו"צ (וצר"ח
גם דכמ"ר) דנה"י דתצונה

יכוין להמשיך הארת חח"ן
דנה"י דנה"י דח"ו"צ (וצר"ח
גם דכמ"ר) דנה"י דתצונה

עם הארת בג"ה לז' דללס דנפש
דנשמה דנשמה דנרנח"י דנפש
דנשמה דב"ן דב"ן. עם הארת
המוחין דמוח צינה שבהס, וצחוכס
הארת הנרנח"י שהס נשמות
דנפשות דכל הבחי' הנ"ל שצבג"ה
דפרל"ף חג"ת דצינה דנה"י דצינה
דז"א

עם הארת דת"י לז' דללס דנפש
דנשמה דנשמה דנרנח"י דנפש
דנשמה דב"ן דמ"ה ודב"ן עם
הארת המוחין דמוח דעת דח"ו"ג
שבהס, וצחוכס הארת הנרנח"י
שהס חיות ונשמות דנפשות דכל
הבחי' הנ"ל שצדתי' דפרל"ף
חג"ת דצינה דנה"י דצינה
דז"א

עם הארת חח"ן לז' דללס דנפש
דנשמה דנשמה דנרנח"י דנפש
דנשמה דב"ן דמ"ה, עם הארת
המוחין דמוח חכמה שבהס,
וצחוכס הארת הנרנח"י שהס
חיות דנפשות דכל הבחי' הנ"ל
שצחח"ן דפרל"ף ח"ו"צ דנה"י
דצינה דז"א,

אֱהִיָּה

אֱהִיָּהוּ אֱהִיָּהוּ

אֱהִיָּה

יְהוָה

יְהוָהוּ אֱהִיָּהוּ

יְהוָה

אלף הי ויו
אלף הי וואו
אלף הא ואו
אלף הה וו

אלף הי וו הי
אלף הה וו הה
אלף הא וו הא
אלף הה וואו הה

יוד הי ויו
יוד הי וואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

לצב"ה דפרל"ף נה"י דכל
בחי' וצחי' מהבחי' הנ"ל
דז"א להשלים רמ"ח
איברי גופא דזו"ן.

לדתי' דפרל"ף נה"י דכל בחי'
וצחי' מהבחי' הנ"ל דז"א.
להשלים רמ"ח איברי גופא
דזו"ן.

לחח"ן דפרל"ף נה"י דכל
בחי' וצחי' מהבחי' הנ"ל
דז"א להשלים רמ"ח
איברי גופא דזו"ן.

ג' כלי הוד דז"א
אדני

ג' כלי יסוד דז"א
יאהדוניה

ג' כלי נח דז"א
יהוה

א צבאו צבאות
אות

שין, שין דלת, שין דלת יוד.
שין דלת יוד

צ צב צבא
צבא

ולעשות ממנו מוח
צינה דנוק.

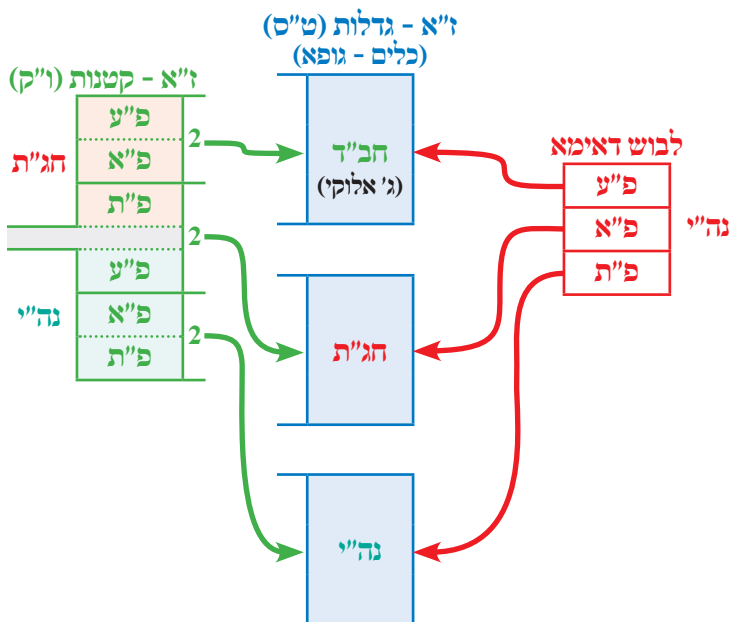
ולעשות ממנו מוח
לעת דנוק'.

ולעשות ממנו מוח
חכמה דנוק'.

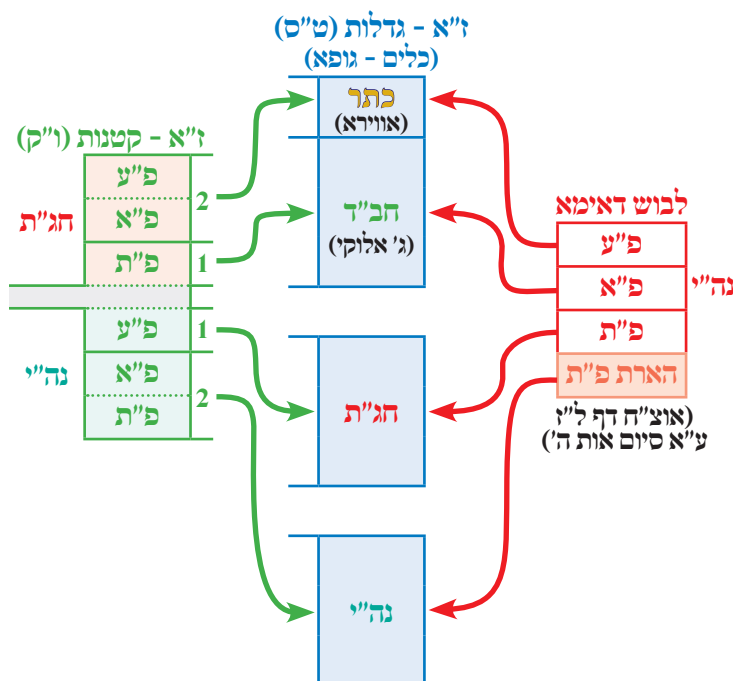
סדר הגדלות הפרקין

מקורות
שער"ר ח"ב שאלה ק"ג, ק"ד.
אוצ"ח דף ל"ו ע"ד אות ה'.
באתי לגני ח"ב דף צ"ב.
חסדי דוד אות ו'.
צדק ושלוה דף ט"ו ע"א ד"ה וערכים.

2-2-2
לפי הפשט

2-1-1-2
לפי דרוש הדעת

ק"ש (ו"ק) (א' - שע"ר)	מוחין (י"ב פרצופ')	מוחין (נשמחה)	כלים (ט"ס) (גופא)	לבוש נה"י דאימא	2-1-1-2	כלים דז"א (ו"ק): חג"ת	2-2-2	לבוש נה"י דאימא	כלים (ט"ס) (גופא)	ק"ש (ו"ק) (ב' - דב"ש)
חג"ת (אחד)	עתיק ונוק' אריך ונוק' (שורשי המוחין)	חב"ד דנשמה (חוי"ב ודעת עליון)	כתר דגופא (אווירא) (קונה הכל)	פ"ע	2	פ"ע פ"א	2	פ"ע	חב"ד (ג' אלוקי)	חג"ת (אחד)
נה"י (אחד)	או"א ישסו"ת (חב"ד)	חג"ת דנשמה (תרין עטרין דעת תחתון)	חב"ד דגופא (ג' אלוקי)	פ"א	1	פ"ת	2	פ"א	חג"ת	נה"י (אחד)
הארט נה"י (ה' א' א')	זו"ן	נה"י דנשמה	חג"ת דגופא	פ"ת	1	פ"ע	2	פ"ת	נה"י	הארט נה"י (ה' א' א')
	יעו"ר	הארט נה"י דנשמה	נה"י דגופא	הארט פ"ת	2	פ"א פ"ת	2	פ"ת	נה"י	הארט נה"י (ה' א' א')

בדבור נסתפק לו בדרוש הדעת, שערי רחמים ח"ב אות ק"ג, תשובה, וז"ל (מביא דב"ש):

ק"ש (א): אם כן, עתה בק"ש שאין נכנסים רק הו"ק גדלות, נוכל לומר שבאים במקום חב"ד והג"ת. דהיינו חג"ת דמוחין נכנסים בפ"ת דחג"ת ③

ונשאר פ"ע דנה"י ④ שעלו בחג"ת בלי מוחין.

ואפשר שבתבנת "ה' אלהיכם אמת", אנו ממשיכים הארה לפרקין אלו שהם למעלה ④.

ק"ש (ב): או אפשר דאלו הו"ק גדלות, נכנסו החג"ת בתרין פרקין עליונים דחג"ת ① ②, והנה"י בפרק תחתון דחג"ת ③ ובפרק עליון דנה"י ④.

ובתבנת "ה' אלהיכם אמת", הוא הארה לתרין פרקין תחתונים דנה"י ⑤ ⑥. (דב"ש)

שער מוחין דצ"ם פ"א

פ"א. ועתה נבאר ענין ג' בחי' שיש ב"א וג' נכללין בשם מוחין וג' נק' ללם בסוד נעשה הדם בכלמינו וג' כלולין בג' אריות ללם מהתא לעילא כי הוה צ' דללם הם המוחין הנכנסים בפנימיות דז"א ואתיות ל"מ הם צ' בחי' אורות מקיפים שיש על ראשו התחתון ר"י והעליון ב' ואלו ית' לקמן באורך בע"ה. אמנם עתה נדבר איך נעשים אלו מבחי' אימא וכבאר בפרטות ג' בחי' אלו ונאמר כי הנה נכללין באופן אחר והוא כי המוחין דז"א והם הנק' חב"ד שלו ובכללין נכלל כל מה שלמטה מהם עד השלום פרטוף ז"א הרי זו בחי' א':

בהינה צ' היא בחי' כתר דז"א שהיא ע"ג מוחין דז"א הנו'. בחי' ג' היא בחי' צ' המקיפים שלו שהם ל"מ דללם כנו'. והנה ג' בחי' אלו נעשו לעויר מפתח ג' בחי' שיש כנגדם בתבונה כמס"ל כי המוחין האלו הם מהבחי' א' ויש יותר עליונים מהם שהם מאימא עילאה ב' ונדבר עתה באלו דהבחי' ונאמר שבה יש ג' בחי' האחת היא נה"י שלה הראשונים שנהלבשו בז"א להיות לו בסוד מוחין. הב' היא בחי' נה"י שלה החדשים שנתפשטו בה מחדש כדי שיהיה שלימה צ"ם נמורות להזדווג עם אבא כנ"ל. הג' היא בחי' שאר קומהה שהיא מוחלית העליון דה"ת שלה עד למעלה עד ראשה, וג' בחי' אלו מכוונת עם ג' בחי' אחרות באופן זה והענין הוא כי הנה נח' כי בעת הלידה ג' עלו האורות של הכלים דנה"י דתבונה למעלה ד' ברזי תחתון

דח"ת שלה ונתרוקנו אלו הכלים מהאורות עלמן שלהם ולא נשאר בהם שום חיות כלל ועיקר בסוד חין התורה מתקיימת אלא בני שמותיה עלמנו עליה ואלו צהייהם כלים רקים נכנסים בתוכן האורות דמוחין דז"א שהם מחכמה שבו עד למטה שהם ע"ם ונתלבשו בע"פ דנה"י דהבחי' ואח"כ נתלבשו כלם תוך ז"א מחכמה שבו עד למטה כמ"ש בע"ה, ומלא כי הכלים והנוף דמוחין אלו הם בחי' אחת שהם כלים ופנימיות דהבחי' עלמה אבל האורות והחיצוניות והנשמה שבהם הם המוחין דז"א עלמו אמנם לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו האורות דז"א במקומם לכן אלו הכלים דנה"י של אימא מתחלפים מטבעם הא' והפכים להיות עלם מעלמו וכבר מצטרו דז"א עלמו וכגופו ממש דמיא ורינו נק' אלא בשם גופו דז"א ממש:

ובזה חב"ן מ"ש בשער גדלות ז"א איך היא שכן ו"ק שיש בו כלבד כנדע שכל עלמיותו אינו רק ו"ק ואיך הגדיל אח"כ ונעשה בן ו"ם נמורות וס' ציארנו שהענין היה כך שבו היה ו"ם הנק' ו"ק ונכנסו בו עוד ג"ס שהם נה"י דתבונה ומתחברים יחד ונעשה בן ע"ם באופן זה כי כלי פ"א דגלה דהבחי' מתערב ומתחבר עם פ"א דכלי חסד דז"א ונעשית חכמה שבו ופ"צ דכלי נח דתבונה מתערב עם ה"ת דחסד ופ"א דגלה דז"א ונעשית חסד דז"א ופ"ג כלי נח דתבונה מתערב עם פ"ת כלי נח דז"א ונעשה נח דז"א יעד' בקו שמאל ועד"ז בקו חמצי כמ"ש ה' ונמלא כי נה"י עלמם דהבחי' מתערבים עם הכלים והנוף דז"א והכל נעשה כלי א' ונוף א' בהשוואה א'

איפה שרימה

דאבא וירידת החו"ג ועליית החסדים בסוד אור חוזר ממשיכים בחי' כתר דז"א שהוא שליט ת"ת דאימא ואח"כ נמשך גם שליט ת"ת דאבא בצמי' כתר לז"א ואלו נגדל כתר שליט ת"ת דאימא שהוא בחי' כתר לז"א ונעשה שיעור שני שליטים, והנש שבסודו צהייה קונה הכל כחוב המסכת שני הכתרים דז"א ציחד מוכרחים אנו לומר שנגנסים זה אחר זה בכתר דז"א, שחילה כתר דמלך אימא ואחר כך כתר דמלך אבא:

א) וייצ' יותר עליונים מהם שהם מן אימא עילאה. ר"ל אר"א עילאין אהו כשמקבל מוחין קטנות יגדלות שני לפרטוף ד' שלו שהוא חכמה כמו פסח ושבת כנו' בדברי רז"ל עכ"מ:

ב) ונדבר עתה באלו של התבונה וכו' הב' הוא בחי' חלי ת"ת ונה"י שלה החדשים וכ"ל מכאן משמע שגם בתבונה הג' לריך להיות לה בחי' חלי ת"ת ונה"י חדשים כדי שחולל להזדווג עם אבא, גמ"ש צה"ל על שער המוחין פ"א אות א' ודלא כמ"ש שפת אמת על שער לידת המוחין פ"ג דף כ"ח ע"ב כי מה שלריך נה"י חדשים להזדווג עם אבא הוא דוקא לחימא עילאה ומה שהציא משער כ"ה פ"ד ופ"ה האמת הוא כן שגם באימא עילאה לריך נה"י חדשים כדי להזדווג עם אבא עילאה אבל לא דוקא באו"א עילאין אלא גם ביסודות לריך נה"י חדשים כדי שזדווגו:

ובזה שכתב הרב שנקפלן ד' מדות ושליש הם חסד ונצורה ושני שלישי ת"ת שהם בחי' למ"ד דללם, ודעת ושני שלישי בינה מבחי' מ"ם דללם. וכתיב הרב בשער כ"ד סוף פ"ו וז"ל הבינה שהלבישה את המוחין דכל הללמים כנדע תוך המלכות של התבונה הב' שהיא אות ה' אחרונה משם ס"ג שלה כנדע עכ"ל נמלא לפי דברי קדשו כי כללות הללם הוא ה' אחרונה דס"ג א"כ נמלא מה שאנחנו אומרים שנכללים חסד ונצורה ושני שלישי ת"ת ודעת ושני שלישי בינה הם של ה' אחרונה דשם ס"ג אשר היא הבינה ג' שגעשית ללם, וחוג' ושני שלישי ת"ת ודעת ושני שלישי בינה של זה התבונה הג' שהיא ה' אחרונה הם שנכללים ולא ד' מדות ושליש של כללות התבונה כמ"ש היפ"ש שער כ"א פ"ב ששני חלקי היו"ד שג מילוי ה' ראשונה דס"ג אינה עולה לשליש תחתון דבינה וכ"ש לשני שלישים עכ"ד. משמע מדבריו שהבין שהכל שנכללין ד' מדות ושליש לכללות פרטוף התבונה שהרי ה' ראשונה דס"ג היא בינה דכללות התבונה, ואחר הנו"ק לא הבנתי דברי קדשו כי מה שזרדן שני חלקי היו"ד ומתלבשין תוך פנימיותו וא"ו דס"ג הוא בחי' מוחין מספירה לספירה בפרטוף עלמו כמ"ש רז"ל שם בשער אורא פ"ט וז"ל גם תבין איך גם בפרטוף א' לבד יורדן מוחין מספירה זו לספירה זו עכ"ל אבל הכל מה שנכללין ד' מדות ושליש הם מבחי' ה' אחרונה דס"ג עלמה שגעשית ללם לז"א ודו"ק:

ג) ערו אלו האורות של הכלים של נה"י וכו' ונתרוקנו וכו'. וגם הנה"י דיש"ם נתרוקנו ועלו למעלה כמ"ש הרש"ש בסידור כוונת העמידה צהייה באהבה יעו"ש, וכבר הארכנו בזה במקום אחר:

ד) בהצי' תחתון של הת"ת שלה וכו'. ובשער כ"ה פ"ג כתב שעלו האורות בחלי עליון של ת"ת דתבונה, וכ"כ הרש"ש בהקדמת תיבת באהבה בעמידה ועיין מ"ש צה"ל על שער לידת המוחין פ"ג באורך והענין הוא כי בשער כ"ה מדבר בצחינה הפנימיות שיש לז"א כתר מבחי' עלמו ולכן הולך גם חלי התחתון דה"ת להתרוקן ועליון בחלי העליון לפי שחלי התחתון דה"ת דאימא מתלבש תוך כתר דז"א וא"א לז"א לקבל אורות דאימא ולכן לריך להתרוקן מן האור שלו אבל בפרקין וכל מקום שכתב הרב שעליון האורות בחלי תחתון דה"ת דאימא מדבר בבחי' חיצוניות שחלי ת"ת דאימא הכלי עם האור שלו נעשה כתר לז"א ואין לז"א כתר מבחי' עלמו כ"א חלי ת"ת דאימא נעשה לו בחי' כתר ולכן אין לריך להתרוקן חלי תחתון דה"ת דאימא כי אינו מתלבש בתוכו כ"א חונה ע' ראשו ונעשה לו בחי' כתר:

ה) נמוציא כי הנה"י עלמן דתבונה מתערבין עם הכלים וגופא של הז"א וכו' ועיין בע"ה שער כ"ג פ"ז שהציא שם שמועה אחרת שאין מתערבין נה"י דאימא ב"ק דז"א אלא מתלבשים בתוכם כל פרק דנה"י דאימא שהוא ספירה אחת בשני פרקין דספירה אחת דז"א, פרק ראשון דגלה דאימא בשני פרקין עליונים דחסד דז"א וכו' יעו"ש, ואח"כ הציא שמועה כמו שבכאן שמתערבין נה"י דאימא ב"ק דז"א וכתיב וז"ל אמנם קשה לי ע"ז כי הרי המוחין דז"א באים מלובשים בנה"י דאימא ונה"י דאימא מלובשים תוך ז"א א"כ איך הם מתערבין יחד כי הרי הנה"י דבינה נעשין פנימיות אל החיצוניות דז"א ואינם מתערבין עם החיצוניות שלו ממש וז"ע עכ"ל. וכתיב הרש"ש בנה"ש דף י"ד ע"א בהגד"מ וז"ל גם הו"ק דכל פרט נקרא חיצוניות בערך הג"ר והכל ענין אחד כי הו"ק נקראו כלים כי הכלים דכל ה"ם הם מן הו"ק שנתלקים לתרין תרין פרקין להיות כלים לכל ה"ם כנדע וכל אורות הם מן הג"ר שמתפשטים ומתלבשים בכל ה"ם שהם אותם התרין תרין פרקין וגם אחר ההתחלקות וההתפשטות הנו' לא נשתנו האורות והכלים מכמו שהיו כי התרין פרקין דכל כלי מן הו"ק שנעשו כלי לכל פרט אינם אלא בחי' ו"ק לאותו הפרט והאור שהוא פ"א מן הג"ר והוא הג"ר דאיתו

או וכוף דו"ח ממש הי' ילכן יקרא דבר זה הגדלה דו"ח עלמו
 כי נהיהם בליס דקיס ונכסיו אוריות מוחין דו"ח לחוכם נעשו
 כנוף דו"ח ממש יהיו נח' בח' מוחין דו"ח מחכמה שלו ילמטה
 ח"ך נעשה ע"י נה"י ח' דתבונה שהם בליס בלי אור. הבחינה
 הב' היא הכתר דו"ח אשר הוא נעשה מח'י התחתון דה"ת ונה"י
 החדשים דהצ"ל. והנה בח'י הכתר דו"ח לריך שנבחר תחילה
 מה ענינו אם היא מכלל המוחין דו"ח או לאו, ואם היא מכלל
 הי' ס דו"ח או לא כי בדבר הזה ים מחלוקת גדול בין המקובלים
 וכפי הנראה מס"י היא שחשבין דו"ס מהחיל מחכמה כמ"ס אחת
 רוח אלהים חיים יכו' וכן אמרו ח"ן האבות אלא חכמה וים החיות
 הרבה לספרה יו' גם מה פ"י לשון כתר ילמה נק' כך, והנה
 כפי הנראה מס"ס ויהי' שהכתר היא גולגלתא וחכ"ד הם המוחין
 שבתוך הגולגלתא ואם כך היא נמנה שהכתר הוא גרוע בתכלית
 הנהיגין כי הנה היא נעשה חילוניות ולכוס המוחין בדרך
 הגולגלתא שהיא מקפת ומלכשת את המוחין וחוץ ספק שהעיקר
 והתכלית הם המוחין כי הגולגלתא היא בלי ולכוס עפל אליהם
 ודבר זה לא יעלה אפילו בדעת הניקן בן יימו כי פשוט שהכתר
 גדול מאד לח"ן קן על חכ"ד וכלא נחשבי חללו. אבל הענין הוא
 כי הנה המוחין הם חכ"ד אבל שרשם של ג' מוחין נשאר למעלה
 הרושם נהגם ומציאותם בכתר ויאותם המוחין שבתוך הכתר
 הם גדולים ומעילים לח"ן קן על המוחין הנק' חכ"ד ולכן תמלא
 צב' חידושים שנאשר מנבא ענין ים פכללות כל האלילות אשר
 האריך נק' כתר יל"ח ח"י"ב מוכיח שם באריך בח'י גולגלתא
 ומ"ס דיליה אמנם ח"י"ב הם ח"י"א שהם הענפים היולאים מ"ס
 האריך הנק' כתר יעד"י ב"ס הפרטיית שכלל פרוקף ו"כ"ב

זודאי שהמוח הכתום שבכתר ההוא הוא גדול מחכמה אשר
 צפרטוף ההוא שהרי הם מכתר גלגלי ובהכרח הוא שבח' הד'
 מוחין שהם י' חו"ב ודעתה הכולל חו"ג שכל ד' נמלאים בכתר
 כמ"ס בכוונה שים שלום כי ז"ס ד' כריעות יד' זקיפות דעמידה
 ע"ש ונמלא שהמוחין הם למטה מבח"י הכתר ויחיס בתוכו כי
 הכתר הוא גבוה מאד מהם והם למטה נמנו לגמרי אמנם
 בכתר ים בו בח'י פנימות שהם מוחין שבו בעלמו ממש ובח'י
 חילוניות הוא הגולגלתא אלא שחילוניות הגולגלתא מהפשט עד
 למטה ומלכשת גם את המוחין הנק' חכ"ד אבל עיקריות הכתר
 חינו אלא למעלה על אלו המוחין ועיין מ"ס בדרוש ג"ר התגלפן
 דא לנו מן דה' הנו' בח"י דף רפ"ח ע"א ושם תבין ענין מוח
 זה שבכתר שהוא מלבד המוח עלמו ים עניינו, והבן הקדמה
 זאת היטב:

פ"ב. יעתה נבאר מהיכן נעשה הכתר הזה, והנה הוא
 נעשה מבח"י חלי התחתון דה"ת דל"מא הנק'
 חכו' כנ"ל יזה ענינו שהנה נח"ל כי לסיבת הכנסת נה"י דל"מא
 הא' תוך זעיר בבח"י המוחין הולכרה להתגדל ולעשות לה נה"י
 אחרים חדשים ושם ביארנו ח"ך היה הענין ואמרנו שהאורות
 דנה"י של ח"מא עלו בחלי התחתון דה"ת דתבו' לדחות את הילד
 שילד וילא לח"ן ואז אוחס האורות הוליוו שם נה"י אחרים
 חדשים, ותשלים ביאור ענין זה הוא שהנה בהתעלות כל האורות
 ההם לחיותו מחליה התחתון דה"ת דתבו' האורו ונתנו כח בכלי
 ההוא דמחליה התחתון דה"ת דתבונה והגדיל וממנו נעשה ג"כ
 נה"י אחרים חדשים ואז האורות הא' שנחלקין נתלבשו תוך נה"י
 אלו החדשים כי הנה"י הא' הולכרו להתרוקן לכמה סיבות כנ"ל
 הם

איפה שלימה

דליותי פרע, יכן עדי' הולכים ומתחלקים ונפרטים הכלים והאורות הנו' לח"ן קן יחונם מוחנים כלל מנמו שהי' אלא שבוה עולים
 ומתבררים יותר ומודגמים יותר עכ"ל, נמלא בדעת הרש"ש ז"ל מוסכים לשמועה ראשונה שכחז מוהר"ח ז"ל על שמועה שניה. אמנם
 ים עוד שמועה אחרת שכחז בשער הנסירה שער כ"ט פ"ח במה"ק כי החג"ת נעשו חכ"ד והנה"י נעשו חג"ת ובאים לו נה"י חדשים
 מן הבניה, וכ"כ בשער כ"ח פ"ד כלל ה' יע"ש שער ל"ו פ"ב, ועיין שער הנסירה פ"ד ופ"ח שכחז תבונה עד הוד התפשטה ולריך
 לעשות לו לז"ח יסוד מחדש יע"ש. ועוד עיין בדרושי הדעת ידובה צנה"ס דף ל"ג ע"ג וז"ל ויודע כי הכלים דו"ח חונם רק ו' ספירות
 חג"ת נה"י אלא שבזמן ההנדלה נתחלק כל ספירה מהם לתלת פרקין ועי"ש היו ע"י כלים ונמלא כי תלת פרקין עליונים ותלת פרקין
 אמנעים חג"ת הראשונים דו"ח גדלי כלים נעשו תלת כלים שלימים לחלת מוחין חכ"ד הנו' ואלו הנקראים ראש ומוחין של הנשמה
 אח"כ תלת פרקין תחתון חג"ת הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת החסון ואלו נקראין חג"ת של הנשמה שהם גוף בלי
 אלא שהן בלי מוח או הנו' הכלל מחו"ג ידעת החסון הנקרא ח"ת ומן תלת פרקין עילאין דנה"י נעשו כלים לנה"י של המוחין אלא
 שהם בח"י חג"ת של ז"ח, ומתרין פרקין אמנעים ותחתון שכלל או מנה"י נעשו נה"י דו"ח ושם נחשבו ג"כ נה"י של המוחין עכ"ל.
 וח"כ מ"ס הרב שחג"ת נעשו חכ"ד ר"ל לערך מה שקורא תלת פרקין תחתון חג"ת אשר נתלבשו בכן פרקין אמנעים דנה"י דל"מא
 ונקראו תרין עטרין ידעת ובכללותן נקראו דעת תחתון ולפי שפרקין אמנעים ותחתון דנה"י דו"ח ח"ן בהם התלבשות נה"י דל"מא
 כ"ה מן הארה שיורד להם מן הפרקין תחתון דנה"י דל"מא המתלבשים בפרקין עילאין דנה"י דו"ח לפיכך נקראין נה"י חדשים כי ח"ן
 בהם התלבשות נה"י דל"מא כ"ה הארה לבד ויו הארה נקראת הארה מחודשת, ומ"ס בשער הנסירה פ"ד ופ"ח שהיכוד דו"ח נעשה
 מחדש ומציאר בפ"ח שם כי הוא נעשה ע"י זיוג שני מזלין נוגר ונקר ר"ל שהמשתה החו"ג מיכוד דל"מא ליכוד דו"ח חינו נעשה
 כ"ה ע"י זיוג נטר יקרא אשר מהיר בדעת דל"מא וע"י בן מודוונים חו"ח ומאירים הארה מחודשת בחו"ג אשר עלו ביסוד שלהם וע"י
 הארה שקבלו החו"ג מתפשטים ביסוד דו"ח וזהו שנעשה לו יסוד מחדש ועיין צנה"ס דף כ"ז ע"ג בכוננת קונה הכל באורך, זהו
 הנראה לעד בדרך אפשר אם נצינו ה' יוכשר, ועיין מ"ס היפ"ש על פ"ו, וכס' אהבה ה' להרב יוסף סרבוץ דף ל"ה, ועיין מ"ס באש"ל
 על שער ח"ה באורך מזה, ולפי מ"ס בדרושי הדעת הנו' תלת פרקין תחתון חג"ת הראשונים נעשו תלת כלים לתרין עטרין ודעת
 החסון וכו' הוא דלא כמ"ס חסדי דוד בכלל ו' שכחז וז"ל בעת הגדלת ז"ח עולין צ' פרקין עילאין דחג"ת ונעשין חכ"ד ונשלמים ע"י
 תלת פרקין עילאין דנה"י דל"מא והתלת פרקין עילאין שבתרין פרקין הנו' הם חכ"ד דכתר וכו' והתלת פרקין תחתון שבתרין פרקין
 הנו' הם חו"ח ויסודות והם צ' עטרין ידעת דדעת עכ"ל משמע מדבריו שהלת פרקין אמנעים דחג"ת דו"ח נעשו תרין עטרין ודעת
 דו"ח, אבל בדרים הדעת כהז שתרין פרקין עילאין, ואמנעים דחג"ת דו"ח נעשו חכ"ד של המוחין, ופרקין תחתונים דחג"ת נעשו
 תרין עטרין ודעת שהם חג"ת של המוחין ודו"ק:

(ו) **חוי"ב** ודעת הכולל חו"ג שארבעתם יהיו נמלאים בכתר וכו'. מזה ילא לו להרש"ש לסדר כל העמידה בחו"ב חו"ג שהם שורשי
 המוחין דכתר דו"ח ומציאר יותר בשער הכוננת בדרוש שים שלום שכחז וז"ל כי הנה ודאי שהכתר דו"ח כולל את ג'
 מוחין וכללותם הם בו בלי ספק וכו' והנה הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב כנודע וכו' והנה הם נחקקים ונשלמים בז"ח ע"י ד' כריעות
 וד' זקיפות שים בהפילת העמידה וכו' ולכן הם בבח"י כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ואחר
 אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקיפות הנגמרות בסוף ברכת מודים אז אנחנו אומרים ברכת שים שלום וכו' עכ"ל.
 ומ"ס הרב ז"ל ולכן הם בבח"י כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש וכו' ר"ל משרשי המוחין דכתר
 דיסודות לשרשי המוחין דכתר דו"ח ודטוק' כידוע שכל פרטוף ופרטוף מפרטי פרטופי צינה דו"ח נתקן כל אחד ע"י פרטוף שכנגדו
 מפרטי ה' פרטופי צינה דיסודות ואלו חו"ב חו"ג שהם שרשי המוחין דכתר שהם עתיק ונוק' וא"ח ונוק' של כללות זו"ן של אותה
 הפילה כפי מה שהיה בין בחול בין בשבת בין ביו"ט ויש לכל אחד מהם כל ד' כלים הנו' בשער השמות וכל המשכת המוחין דאח'
 ותיקון לאה ויעקב ורחל ונכירה והמשכת מוחין דפנים עד באהבה הכל הוא בחכמה דכתר שהוא דכורא דעתיק דאווה תפילה וממנו
 לצינה וכו' כמבואר כל זה בסידור הרש"ש ז"ל ובהקדמת רחובות הנהר צסופה דף ז' ד"ה וזוה אפשר וכו' וכן מוח חכמה הנקרא
 אבא וכו' יע"ש. ומכל האמור מפורש יולא שחו"ב חו"ג שהם שרשי המוחין הנחקקים בד' כריעות וכו' זקיפות הם פרטופים גמורים
 ויש בהם כל הכלים הנו' בש' השמות והם בכללותם כתר הכללי דו"ח של אותה תפילה [ונלע"ד שהכתר כללי הוא דו"ח שהם חו"ב
 חו"ג שבכתר מתפשטים עד סוף עולם האל"י שהרי בשים שלום נדחיס המוחין דקטנות לעולם הבריאה, ומהגרון דכתר הזה מלבישים
 המכ"ד

שכס הקלי' כדי שיתדבקו אז רוחה צרופה ולא יבויב להם מעכצ וזה לריך צחשאי לבג יינקו הקלי' מהרות החווי המהיכ את כולם חק מיוס הכיפורים וכו' לפיכך אומרים בשכמני' בקול רם ע"כ וכ"כ הרב "שמן משהת קדש" (דו"ד ע"ד) ועו"ש וכזווג כוח שמזדווג ז"א עם ט"ס דתל העומדים בצללי וזהו זווג הנז' בשכמני' מהרה"ג שד"ס יל"ן :

א"ה לענין זווג דרוחא צרופה כנעשה בחינה מלכותו חף דכחוצ קודם דתל ביח צבריאה וכמ"ס צהאלה הקודמת י"ל דכוונתו רחל דיום זה דבחינת האחי שעולה בצרכת אבות אצג זווג דרוחא צרופה כוח זווג דנשיקין דזו"ן דתמול שלשים שרתל היא בצללי כמ"ס צעלי נבר חות מ"ג (דו"ב ע"ד) וז"ל צווג זו"ן צמלת מלכותו לנו עושין זווג דרוחא צרופה שהוא דנשיקין ובנפילת אפים עושים זווג זו"ן דגופא צגופא וזווג זו"ן דרוחא צרופה הוא דוקא ציוס ש"מ מדברי הרב ביכא שיש נפ"א עכד"ק ולפיו' מתיישב מ"ס צפתח ענינים (דכ"ה ע"ה) שהקשה דלך אפשר זווג זה כיון שהקוף צבריאה ועוד שהיא צסוד נקודה יעו"ש ונפי מ"ס א"ש שרתל דתמול שגשום עלתה בצללי וז"ל פרלוף חך ממ"ס צפ"ה דרוש י' דנפ"א וז"ל וכס הם ליק"י קדירה שהריחה צת מנך כי הריחה נשיקין עליונים ורלתה לכזווג צהתן רוחא צרופה יעו"ש משמע שרתל בצבריאי שהמשכנו לה ליק"י קדירה הוא מזדווגת עם ז"א בצללי זווג נשיקין דרוחא צרופה וז"ל :

קב) שאלה כתוב בשכמני' [דכ"ז ע"ב] וז"ל ובהגותך אל פסוק ורחיבם אוחו וכו' תסתכל בהם בני פעמים וצכל פעם חכוון אל שם ק"ל שהוא גי' עו"ן וכו' ותכלית כונה זו כי תהל נקראת עולומתה שפירתה דנית נה עיינון וכו' ותכוון להמשך שם בחינת העונים ע"כ ל"ל דמזה משמע שאין לה סוד העינים כלל ע"כ כי ביכוון להמשך צי ק"ל והלא נידע שיש לה כ"ג שחס כי כוונה גי' ק"ל כמספר עין א"ב מכו אומרו דלית לה עיינון ? ועוד צין תל וצין לאה שתיכס צוים ולכס דעת ק"ל שהוא גי' עו"ן א"כ למכ

תל דוקא לית נה עיינון ולא כן לאה דלא כי הרב צלחה דנית לה עיינון ואדרבה קרא כתוב ועיני לאה רכות ולמה נצחנו מזני' ?

תשובה כתוב בשכמני' [דו"ב ע"ג] וז"ל מכו עיינותה שפירתה דנית לה עיינון ציאר המאמר הוא מדבר בענין תל נוק דז"א שהוא נקראת עונימתה שפירתה כמ"ס ורתל כיתה יפת תואר ויי"מ אצג לית נה עיינון לפי שישור קונתה מהחזה דז"א ונמטה ואין כנגדה בחינת העינים דז"א כדי להמשך מהס אליה בחינת עינים ג"כ אצל לאה יש לה עינים צסוד ועיני לאה רכות לפי שמקום לאה הוא למעלה צמקום רישא דז"א ובס יש בחינת העינים דז"א ונשס הולכת הארתה ונמשכת צלחה שהיא כנגדם וצירא צה בחי עינים משא"כ צרתל בהתחזקה ע"כ נמלא מליחות סוד העיינון הייחס מעינים דז"א וע"כ תל שהיא למטה מהחזה אין לה בחינת עיינון כיון שצגולה לא יש עיינון מהז"א משא"כ צלחה וז"ל :

קב) שאלה כתוב בשכמני' [דכ"ז ע"ג] וז"ל פי ויאמר היא כנגד נה"י דז"א וכו' לפי שז"א הוא סוד חיות ו של הויס וכטעם לפי שאין צו רק ו' הפירות והס דצ"ד הג"ת, חמ"ס חמ"ס האריכה חומת שילחה וכמשוכה נה"י שלה עד למטה ובהגולה בחינת נה"י דז"א ע"כ ל"ל אלו הנה"י הנעשים ככי אנוכיס חמת של חיות בחינה חס הוא דפנימיות דחילוניות א"א שהרי בעמידה צאתה חוץ והביצני וסלת לנו אנו מתקנים נה"י דפנימיות דחילוי' ואס לאמר דבחינת פנימיות דפנימיות ג"כ קשה שהרי עדיין לא צאו ג"ר דחימת ח"כ בעמידה צאלהו אצרכס וכו' שאז צאים בג"ר וגדהים הג"ת להג"ת ונה"י לנה"י שס שייך לכיון נה"י בהדשום להמשך נה"י דמותן נחובס וא"כ מה ענין נה"י אלו עתה ? **תשובה** עיין צגבר שליח [דמ"ב ע"ג ד"ה ונדע כי הכלים דז"א] ומזה נכנס לבית הספק הרב דצני שלום [דמ"ב ע"ב] וז"ל **נפתקתי** וכוא שני צדרוש סדעת שהצ"ד דמושין נכנסין צתרון פ"ש דהג"ת, והג"ת של כמותן צפ"ת דהג"ת הנעשים דעת התתון, וכו',

של המוחין צפ"ע⁷ דנכ"י כנעשים הג"ת. ומשם מאירים לנכ"י התחתונים ע"ש נמלא שמקום החצ"ד הוא צהרין פ"ע דהג"ת ומקום החג"ת הוא צפ"ת דהג"ת ומקום הנכ"י הוא צפ"ע דנכ"י ח"כ עתה צק"ש שאין נכנסין רק כו"ק דגלות ווכל לומר שבאים במקום חצ"ד ודג"ת דכיונו הג"ת דמוחין נכנסין צפ"ת דהג"ת ונשאר פ"ע דנכ"י שעלו צהג"ת צלי מוחין. והפטר שצחיצת כי אלכוכס אמת. אלו ממשיכין הארכ לפרקין אלו שכם למעלה. או אפשר דאלו כו"ק דגלות נכנסו החג"ת צהרין פ"ע דהג"ת והכס"י צפ"ת דהג"ת וצפ"ע דנכ"י וצחיצת כי אלכוכס אמת הוא הארכ לחרין פ"ת דנכ"י ככ"ל הדב"ש וע"ש שבצ"א ראינו ללך השני ולא החליט הדבר ע"ש חך יותר נראה לומר כמ"ש בדרוש הדעת ומ"מ מכ שנעשה עתה נכ"י דז"א הנ"ל ככל רק הארכ להקן חצ"ד דנוק' צסוד הארכ ג"כ אצל המוחין בעיקרים כולם באים צעמידה. מהכ"ג שד"ה יל"ו :

ק"ד) שאלה מ"ש צסידור בשלש פעמים תתקכ"ח 2234567
 אמת דאמת וליצ וכ"י
 להוריד נכ"י דז"א דל"י לנכ"י דכ"ל כרלון שבו ת"ת דז"א דצריאכ ביעו"ש ל"ל מכ ענין נכ"י אלו הם דצחי פנימיות דחילוגיות ח"א שברי נעשים צעמידה צצרכה אהה חונן וכ"י ואם דצחינת פנימיות דפנימיות כיון בעדיין לא צלו ג"ר דמוחין עד בעמידה ח"כ עתה המוחין דנכ"י הם צהג"ת ולא נמשכו לנכ"י ואך מכונים להוריד הנכ"י ועדיין לא נמשכו צכם המוחין ביע"א :

תשובה מהארכ שבצ"ו צחיצת כי אלכוכס אמת מפ"ת דאימא לנכ"י דז"א כמ"ש צשאלה בקודמת וחס נכ"י דפנימיות דפנימיות. מהארת נכ"י אלו ממשיכין בשלש אמת לנכ"י דכ"ל כרלון דז"א דצריאכ. מהכ"ג שד"ה נר"ו :

ק"ה) שאלה כתוב צסידור צד"פ אמת דאמת וליצ וכ"י לכמשך הארכ מדי מוחין דחכמה דיעקב דל"י וחס די יד"ו דעסמ"צ להנכ"י דח"ת דיעקב שהוא כ"ל כרלון דז"א דצריאכ ולהמשיכס לחר"צ חו"ג דלאה העומדה צמו חצ"א. וצד"פ אמת

כשניים דעזרת כי להמשך הארכ מדי מוחין דצ"ח דיעקב דל"י וחס די אהיה להנכ"י דיסוד דיעקב שהוא כ"ל כרלון דז"א דצריאכ ולהמשיכס לחר"צ חו"ג דרחל העומדה צמו חצ"א יעו"ש כ"ל, לרחל שביא עקרת כצ"ח נוק' האמיתית מציחין לה די חכ"כ שכם צעך לצושים. ולאה שהיא ממלכות דאימא מציח"ס לה די יכ"ו דמוחין. ומה צחינת לאה זו שבצריאכ העומדה חצ"א עם ז"א הלא כלל הוא שלאה
 היא עומדה פנים צאחי עם ז"א כנודע :

תשובה מ"ש צדי אמת הראשונים לכמשך די יכ"ו ללאה וצשניים לרחל שביכס הם רחל ומה שכתב לאה ר"ל חלי בעליון דרהל העומד עם ז"א חצ"א ונקרא ע"ש לאה כמ"ש צפ"ת שטר י"ע פ"ו יעו"ש ויען שלאה ורחל הנ"ל הם דוגמת חר"א וישו"ת. ונודע שאר"ה נקראים בכללות חצ"א. וישו"ת נקראים אימא. ח"כ החלי בעליון דרחל כנק' לאה הוא לעומת חר"א כנק' חצ"א. וכיון שמוחין דלצ"ח עסמ"צ לכן נמשך לה די יכ"ו דעסמ"צ ורחל שבו מחזק ידיה ולמטה היא לעומת ישו"ת כנק' אימא וכיון שמוחין דאימא חכ"כ לכן נמשך לה די חכ"כ דצ"ח דיעקב. מהכ"ג שד"ה יל"ו :

ק"ו) שאלה כתוב צשכ"ו [דכ"ח ע"ב] וז"ל עתה צחלות לאל או הוא צחלת עליית יעקב עם לאה ורחל צכ"ל ק"ק דצריאכ ועתה צחילין לעלות שם והחרין פצ"פ ע"כ וכ"כ צסידור צחינת תכלות להמשך הארה יסוד דז"א ליעקב ולאה ורחל ולהתחיל להעלותם לכ"ל ק"ק דז"א דצריאכ יע"ש ל"ל מכ ענין יעקב ולאה צצריאכ צצר נודע שיעקב ולאה הם אחורים דח"א ולא ירדו צצריאכ צעת כשצ"ח אלא ירדו לסוף חל"י ומכ"כ נמלאו יעקב ולאה צצריאכ ?

ובן מ"ש צסידור צוקיפה צ' דצרכת אמת להעלות א דלכ"כ. צוקיפה צ' דעגן אצרכס להעלות ה דלכ"כ. צוקיפה צ' דמוח"ס להעלות י דלכ"כ. צוקיפה צ' דכטוב שנק להעלות ה אחרונכ דלכ"כ יעו"ש ל"ל מין דחכ"כ הוא צחינת אימא ולעולם היא צל"י ח"כ אהה חכ"כ צצריאכ ואלו מכונים להעלותם לל"י ?

תצ"ח

[כ"ג]

ובק"ש דערבית חוץ מחזרת המוחין דו"ק שעלו למ"ן בתיבת אחד:

גם יכוין להמשיך חח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד וחג"ת דפרצוף ו"ק דיש"ס עם ה-ל"מ צלם דמוחין דיניקה דנרנח"י דרוח דנשמה המלובש בתוכה עם נרנח"י דרוח דנשמה שהם ט' הוי"ו"ת ו-ט' אהי"ה ונקודותיהם כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנח"י ודנרנח"י דרוח דנרנח"י דרוח דנשמה דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן:

לחח"ן בג"ה דת"י דכחב"ד חג"ת דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודמ"ה דב"ן דבינה דז"א:

ועתה יכוין להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות שהם חח"ן בג"ה דת"י דנה"י וחג"ת דחב"ד דנה"י (ביוצר דחו"ב) (ובערבית דבינה) (ובר"ח) גם דכתר) דתבונה עם המוחין דאו"פ ד-צ דצלם דנרנח"י (בערבית דנשמה) (ביוצר דחיה ונשמה) דב"ן דמ"ה ודב"ן עם המוחין דו"ק דגדלות שהם ד' שמות יה"ו ו-ד' שמות אה"י ו-ד' שמות אהו"ה ו-ד' שמות אה"ו דחו"ב דחו"ב דחו"ב דחו"ב עם הנרנח"י שלהם:

[כ"ד]

* א"ה בסידור הארוך הנרנח"י אלו דפנימיות דפנימיות הם בציוור חו"ב וחו"ג .
 ועיין במש"ל בכוננת העמידה

לחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (ובר"ח גם דכתר*) (דפר' חו"ב וחו"ג [דחכמה] דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימיים (ולצורך מנחה, דכלים אמצעיים)

לג' כלים דחכמה דז"א	לג' כלים דדעת דז"א	לג' כלים דבינה דז"א
יוד הי ואו הא	יוד הי ויו הי	אלף, אלף הא, אלף הא יוד, אלף והא יוד והא
י יה יהו יהוה	יוד הי ואו הי	אלף והא יוד והא
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה	אוהיה

ולהשאיר שם בחב"ד המוחין דחג"ת, ולהוריד המוחין דנה"י לחג"ת דז"א

אוהיה	אוהויהוה	אוהויהוה	אוהויהוה
יהוה	יהוהוהוה	יהוהוהוה	יהוהוהוה

חכמה	חסדים	גבורות	בינה
יוד הי ויו	אלף הי וו הי	אלף הי וו	אלף הי יוד
יוד הי ואו	אלף הה וו הה	אלף הה וו	אלף הי יוד
יוד הא ואו	אלף הא וו הא	אלף הא וו	אלף הא יוד
יוד הה וו	אלף הה ואו הה	אלף הה ואו	אלף הה יוד

לחח"ן בג"ה דת"י [דחג"ת] דפרצוף חב"ד דפנימיות דפנימיות דב"ן דמ"ה ודב"ן (ביוצר דחו"ב) (בערבית דבינה) (בר"ח גם דכתר) דפר' חו"ב חו"ג [דחכמה] דכתר דנה"י דבינה דז"א דכלים פנימי' (למנחה כלים אמצעי' או לערבית כלים חיצ') (

לג' כלי חסד דז"א	לג' כלי ת"ת דז"א	לג' כלי גבורה דז"א
א, אל, אלו, אלוה	יוד הא ואו הא	יה
אלוה	י יה יהו יהוה	אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם
אלף למד	יהוה	יהוה

[מ.א.]

* עיין בנה"ש דל"ו ע"ב אות ט"ו.

◇ ענ"ה דף צ"ה ע"ב, הגהת השד"ה אות כ"ב.

הו"ק דגדלות דאימא דכל שורשי המוחין שבכתר נכנסים בשורש החכמה דכתר. וכן עד"ז כל העבודה עד תיבת באהבה, שאז כולם מסתלקים. לאחר מכן, כל שורש נכנס במקומו.

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

תקין בעל המלות והכתובות מילש

חיצוניות דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפים דאו"א דחח"ן

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי

יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי

יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי

יְהוָה יְהוָה

לחח"ן דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר

דנה"י דבינה דחיצוניות דפנימיות

דמ"ה וב"ן דז"א

[ס.] פנימיות דחיצוניות

מקיפין דתפלין דחח"ן דחכמה.

6 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפי חג"ת [דאו"א].

2 יוד ה"י ואו ה"י דמקיפים שבתפארת.

5 ד, מהב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה"י ואו ה"י - אל מקיף דחסד דאימא

מחוץ למצח דז"א מקיף לחכמה דז"א.

1 עטרא דחסדים דדעת עליון.

2 וג' יודין שקבל מהב"ד דמקיפים שבת"ת,

לחח"ן דפרצוף החיצון דז"א.

י [מחכמה דחכמה ל] חכמה דז"א.

י [מחכמה דבינה ל] חסד דז"א.

י [מחכמה דחסדים ל] נצח דז"א.

י [מחכמה דגבורות ל]

לתרין תפוחין וחוטמא (חב"ד) דנוק'.

1 [מחכמה דגבורות ל]

לשפה העליונה, נצח דפה דז"א.

6 ד, מנקב ימין דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י

דז"א, פסיעה למלכות [שבן].

פנימיות דפנימיות

פ"ת דנצח דאבא (א)

אֱלֹהֵי

יְהוָה

ב

יוד ה"י ויו ה"י

פ"ע דנצח דאימא (ב)

אֱלֹהֵי

יְהוָה

[זה קודם יכוין]

א

ג' כלי חכמה דז"א

יוד ה"י ואו הא

י יי יהו יהוה

יוד הא ואו הא

להמשיך [ממוח חכמה דאבא] (1) מ"ו

יוד ה"י ויו ה"י ללאה היוצאת מהארת

עטרת יסוד דאבא [הדבוקה] ביסודו [של

אבא] [ממוח חכמה דאבא]

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דחסד

דז"א ולחברם עם פ"ת דנצח דאבא

ועי"כ נעשה חכמה דמ"ה דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דחסד

דז"א ולחברם עם פ"ע דנצח דאימא

ועי"כ נעשה חכמה דז"א דב"ן מג"פ.

אלהי יצחק

תקין
בעל היכולת
המאות כולם

חיצוניות דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפים דאו"א דבג"ה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

אהיה אהיה
יהוה יהוה

לבג"ה דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר
דנה"י דבינה דחיצוניות דפנימיות
דמ"ה וב"ן דז"א.

פנימיות דחיצוניות

מקיפין דתפילין דבג"ה דבינה.

⑥ יוד ה' ו אה ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].

② יוד ה' ו אה ה' דמקיפים שבתפארת.

⑤ ד, מחב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

⑥ יוד ה' ו אה ה' - אל מקיף דגבורה דאימא

מחוץ למצח דז"א מקיף לבינה דז"א.

① עטרא דגבורות דדעת עליון.

② וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת,

לבג"ה דפרצוף החיצון דז"א.

י [מבינה דחכמה ל] בינה דז"א.

י [מבינה דבינה ל] גבורה דז"א.

י [מבינה דחסדים ל] הוד דז"א.

י [מבינה דגבורות ל]

לחג"ת דנוק'.

① [מבינה דגבורות ל]

לשפה התחתונה, הוד דפה דז"א.

⑤ ד, מנקב שמאל דחוטם, לחח"ן בג"ה דת"י

דנוק', פסיעה למלכות דמלכות.

פנימיות דפנימיות

פ"ת דהוד דאבא (א)

ב

אהיה
יהוה

יוד ה' ו יו ה'

פ"ע דהוד דאימא (ב)

[זה קודם יכוין]

א

אהיה
יהוה

ג' כלי בינה דז"א

אלף, אלף הא, אלף הא יוד,

אלף הא יוד הא

אלף הא יוד הא

אהיה

להמשיך [ממוח בינה דאבא] (2) מ"ו

יוד ה' ו יו ה' ללאה היוצאת מהארת

עטרת יסוד דאימא [הדבוקה] (ש) ביסודה

(ממוח בינה דאבא)

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ

דגבורה דז"א ולחברם עם פ"ת דהוד

דאבא ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דגבורה

דז"א ולחברם עם פ"ע דהוד דאימא

ועי"כ נעשה בינה דז"א מג"פ.

ואלהי יעקב

תקוף בעל היכולת והכוונת טוֹלֵם

[ס:]

פנימיות דחיצונית

מקיפין דתפילין דדת"י דדעת
ו' דואלהי היא הדעת עצמה. גם הוא כנגד
ו' בחינות דמוחין שהם חו"ב ודעת העליון
וב' עטרין ודעת התחתון שביניהם.

6 יוד ה' ווא ה' דמקיפי חג"ת [דאו"א].

2 יוד ה' ווא ה' דמקיפים שבתפארת.

5 ה' מחב"ד הפנימיים.

י מקוצא דשערי דא"א.

6 יוד ה' ווא ה' - אל מקיף דת"ת דאימא
מחוץ למצח דז"א מקיף לדעת דז"א.

1 חו"ג דדעת תחתון, ודעת תחתון.

2 וג' יודין שקבל מחב"ד דמקיפים שבת"ת,
לדת"י דפרצוף החיצון דז"א.

י [מחו"ג דחכמה ל] דעת דז"א.

י [מחו"ג דבינה ל] תפארת דז"א.

י [מחו"ג דחסדים ל] יסוד דז"א.

י [מחו"ג דגבורות ל]

לנה"י דנוק'.

1 [מחו"ג דגבורות ל]

לשון, יסוד דפה דז"א.

5 ה' מבין ב' נוקבין, לחח"ן בג"ה דת"י

דדעת המחבר זו"ן, פסיעה למלכות שבו.

פנימיות דפנימיות

פ"ת דיסוד דאבא (א)

אוהויהו אוהויהו

ויהויהו ויהויהו ב

יוד ה' ו' ה' ה'

פ"ע דיסוד דאימא (ב)

אהיה אהיה

[זה יכוין קודם]

יהיה יהיה א

ג' כלי דעת דז"א

יוד ה' ו' ה' ה'

יוד ה' ו' ו' ו' ה'

יוד ה' ה' ו' ה' ה'

(2) להמשיך [ממוח חסדים דאבא] (3) מ"ו
יוד ה' ו' ה' ללאה היוצאת מעטרת
יסוד דאבא הדבוקה ביסוד דאימא (ממוח
חסדים דאבא)

חיצונית דפנימיות (כלים אמצעים)

[פנימים ו] מקיפי דת"י דאו"א

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהיה יהיה יהיה יהיה

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהיה יהיה יהיה יהיה

אוהויהו אוהויהו אוהויהו אוהויהו

ויהויהו ויהויהו ויהויהו ויהויהו

לדת"י דפרצוף אמצעי דחכמה דכתר

דנה"י דבינה דחיצונית דפנימיות

דמ"ה וב"ן דז"א

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דתפארת דז"א ולחברם עם פ"ת דיסוד דאבא ועי"כ נעשה
דעת דז"א מג"פ.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב"פ דתפארת דז"א ולחברם עם פ"ע דיסוד דאימא ועי"כ נעשה
דעת דז"א מג"פ.

ג. עיין בש' המצות דמ"ח ע"ב.

האל

[סא.]

פנימיות דפנימיות

לעשות י"ג תיקוני דיקנא מהארת החב"ד
 המאירים דרך פי היסוד דאימא ומאירים
 בתיקון א'

דעת

אל שדי אל הב' כלול בו.

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

רחום, וחנון, ארך, אפים, ורב-חסד,
 ואמת, נוצר-חסד, לאלפים, נושא-עון,
 ופשע, וחטאה, ונקה.

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור מאור פנימי דאימא למ'
 תיקוני דיקנא דז"א שהם ט' הויות.
 ל"ו אותיות גי' הא"ל

יהוה יהוה יהוה
 ארך אפים ורב חסד

יהוה יהוה יהוה
 נושא עון ופשע ונקה

יהוה יהוה יהוה
 פוקד על שלשים ועל רבעים

פנימיות דפנימיות

יכוין להעלות לאה [דאחוריים (5)] לכנגד שורשה [שהיא מלכות דתבונה (4)] אחורי הדעת
 [דז"א]. ולהאיר לה [למלכות דתבונה (4)] מג"ר דגדלות [חב"ד דאימא, שבאו בג' אלהי, ועי"ז תוכל
 אותה מלכות (4)] לתקן דעת שלה [של לאה דאחוריים (5)]

גם יכוין לדחות מוחין דקטנות ק"ך [צירופי אלהי"ם] לגרון דפרצוף אמצעי

אלף למד הי' יוד מם אלף למד הה יוד מם

אלף למד הא יוד מם אלף למד הא יוד מם

[לגרון דפרצוף אמצעי]

להאיר מחמש אל לחמש אלהי"ם דקטנות דעיבור ויניקה

דעת

אל שדי

חכמה

אל יהוה אל יהוה

בינה

אל אדני אל אדני

אלהים אלהים אלהים
 אלהים אלהים

[להאירם ולמתקם ולהסיר ולבטל אחיות החיצונים מן הגרון. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

לדחות פרקין אמצעיים דאימא לגרון דפנימי

אהיה

יהוה

בינה

אלף הי יוד

אלף הי יוד

אלף הא יוד

אלף הה יוד

אהיה

יהוה

גבורות

אלף הי וו

אלף הה וו

אלף הא וו

אלף הה ואו

אהיה

יהוה

חסדים

אלף הי וו הי

אלף הה וו הה

אלף הא וו הא

אלף הה ואו הה

אהיה

יהוה

חכמה

יוד הי ויו

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

[לגרון דפרצוף פנימי]

ומאירים הג' הויות דגדלות בג' מוחין דקטנות ונעשים ג' יב"ק

יאהלוההים יאהלוההים
 יאהלוההים

[ואז מתמתקים ומתבררין המוחין אלו דקטנות. נה"ש דף כ"ח סוף ע"ג]

[סא:]

הַגְּדוֹל

פנימיות דפנימיות

כ' צירופים

לדחות קו ימין דמוחין דקטנות (מהגרונן), לחסד

אֱהִיָּהּ^(א)

יְהוָה

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

אלף למד הי יוד ממ

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהֵי

אלף למד

לדחות החסד דמו' דאימא (מהגרונן), לחסד דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי חסד דז"א^(ב)

א, אל, אלו, אלוה

אֱלֹהֵי

אלף למד

ולדחות הנצח (מהחסד), לנצח דז"א

אֱהִיָּהּ

יְהוָה

יוד הי וין

יוד הי ואו

יוד הא ואו

יוד הה וו

לג' כלי נצח דז"א^(ג)

יְהוָה

צ צב צבא

צבא

לחזור ולהוציא אור החזור דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דחסד דז"א.

^(ד) ולהעלותו כנגד פרק ראשון דחסד

והגרונן דז"א, לבנות ולתקן חסד ונצח דלאה

א. א"ה ובקצת סידורים אין כתובים הנרנח"י אלו במוחין דקטנות כלל, ובסידור הקצר כתובים

שם בג' מקומות שהם במלות הגדול הגבור והנורא כמש"ל שנמשכין בג' מלות אלו לחג"ת, אבל בירידתן לב' שלישי תפארת ולנה"י אין כתוב שם הנרנח"י ההם ואולי סמכו על המעיין כן נלע"ד.

ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דנצח עם פ"ת דחסד דז"א לחברו עם פרק אמצעי דנצח דאימא ועי"ז נעשה ספירת חסד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ב' פרקין תתאין דנצח דז"א לחברו עם פ"ת דנצח דאימא ועי"ז נעשה ספירת נצח דז"א כלולה מג"פ.

ד. א"ה ר"ל פרק אמצעי להעלותו לפרק עליון ופרק עליון להעלותו לגרון דז"א. עיין בע"ח ש' יעקב ולאה פ"ה.

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות (O) יסוד דאימא
חסד ראשון, לחסד דז"א

יְהוָה

לג' כלי חסד דז"א

א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלוף למד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים) [סב.]

(A) להמשיך חסד [ונצח] דאו"פ דאו"א,
לחסד דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

הַגְבּוֹר

פנימיות דפנימיות

לדחות הגבורה דמו' דאימא (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אלוף הי יוד
אלוף הי יוד
אלוף הא יוד
אלוף הה יוד

לג' כלי גבורה דז"א (ב)

יְהוָה
אלוף, אלוף למוד, אלוף למוד הי,
אלוף למוד הי יוד, אלוף למוד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

כ' צירופים

לדחות קו שמאל דמו' דקטנות (מהגרונ), לגבורה

אֱהִיָּה
יְהוָה
אֱהִיָּה
יְהוָה

אלוף למד הה יוד מם

לג' כלי גבורה דז"א

יְהוָה
אלוף, אלוף למוד, אלוף למוד הי,
אלוף למוד הי יוד, אלוף למוד הי יוד מם
יְהוָה יְהוָה

○ עי' פאת השד"ה ח"ב דף ש' ע"ב. וכן באתי לגני ח"א דף פ"ב סע"ב, בענין התפשטות בצלם, מחיצות.

א. א"ה הב' צלמי המוחין אלו דאו"פ הגדלות דאו"א דחיצוניות דפנימיות אלו, דע כי בק"ש נכנסו כולם בחב"ד דז"א ועתה בהגדול הגבור והנורא נדחין המוחין דחג"ת לחג"ת דז"א. ונלע"ד כי צריך לכיין גם לדחות עם החג"ת הנז' גם הנה"י שהם בחב"ד כנו' ולא שישאיר הנה"י שם בחב"ד עד מלת טובים, רק בטובים נדחין הנו"ה לנו"ה ר"ל הנו"ה שהם בחו"ג דז"א ולא בחו"ב וכג"כ היסוד שנתקן בקונה הכל ר"ל שהאור שלו עומד בת"ת ועד שנתקן היסוד אז יורד האור הנו' ליסוד וכ"ז פשוט רק לעורר את המעיין דוקא.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות פ"ע דהוד עם פ"ת דגבורה דז"א לחברו עם פרק אמצעי דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספי' גבורה דז"א כלולה מג"פ.

[סב:] ולדחות ההוד (מהגבורה), להוד דז"א

פנימיות דפנימיות

להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא גבורה

דחסד, לגבורה דז"א

יהוה

לג' כלי גבורה דז"א

יהוה

אלף, אלף למד, אלף למד הי, אלף למד הי יוד, אלף למד הי יוד מם

יהוה

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך גבורה [והוד] דאו"פ דאו"א

לגבורה דפרצוף הפנימי דחיצוניות

דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אהיה יהוה
 יהוה יהוה

אהיה
 יהוה
 אֵלֶּף הִי יוֹד^(א)
 אֵלֶּף הִי יוֹד
 אֵלֶּף הֵא יוֹד
 אֵלֶּף הֵה יוֹד
 לג' כלי הוד דז"א^(ב)
 אֵלֶּף
 א צבאו צבאות
 אורת

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון

(כתף) ופרק אמצעי דגבורה דז"א.

להעלות כנגד פרק ראשון דגבורה והגרונ

דז"א. לבנות ולתקן גבורה והוד דלאה

והנזרא

פנימיות דפנימיות

לשליש עליון כלי דתפארת דז"א^(ג)

יוד הא ואו הא

כ' צירופים

לדחות קו אמצעי דמוחין דקטנות (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה
 יהוה יהוה

אוהויהו אוהויהו

ינהויהו ינהויהו

אלף למד הא יוד מם

אלף למד הא יוד מם

א. א"ה בסידר הארוך אין כתוב שם המוחין אלו ולא מוחין אחרים וזולת המוחין דז' שמות דעסמ"ב ודקס"א קמ"ג וקנ"א בד' כריעות וזקיפות אין עוד מוחין כלל וכלל ועיין בס' עלי נהר דמ"ז ע"א אות נ'.

ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דהוד דז"א לחברו עם פ"ת דהוד דאימא ועי"ז נעשה ספ"י הוד דז"א כלולה מג"פ.

ג. א"ה צריך לכוין להמשיך לשליש עליון דתפארת דז"א דוקא שהוא בכלי הפנימי דז"א והוא שם מ"ה.

פנימיות דפנימיות

לחזור ולהוציא או"ח דמוח דפרק עליון
(כתף) ופרק אמצעי דתפארת דז"א.
להעלות כנגד פרק ראשון דתפארת והגרון
דז"א. לבנות ולתקן תפארת ויסוד דלאה

להמשיך [י"ה] (O) דרך מחיצות יסוד
דאימא [ו"ה בלי מחיצות] ת"ת דחסדים,
לתפארת דז"א

יהוה

לג' כלי תפארת דז"א

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

לדחות תפארת דמוחין דאימא (מהגרונ),

לתפארת דז"א

אהיה אהיה

יהוה יהוה

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי תפארת דז"א (X)

יוד הא ואו הא

י יה יהו יהוה

יהוה

ולדחות היסוד (מהתפארת), ליסוד דז"א

אוהויהו אוהויהו

יהוהוהו יהוהוהו

אלף הי וו הי אלף הי וו

אלף הה וו הה אלף הה וו

אלף הא וו הא אלף הא וו

אלף הה וואו הה אלף הה וואו

לג' כלי יסוד דז"א (2)

יאהדונהי

שיין, שיין דלת, שיין דלת יוד

שיין דלת יוד

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

להמשיך תפארת ויסוד דאו"פ דאו"א
לתפארת דפרצוף הפנימי דחיצוניות
דפנימיות דז"א (כלים חיצונים)

אהיה אהיה אהיה אהיה

יהוה יהוה יהוה יהוה

גם יכוין בו' דוהנורא להמשיך אור גדול מיסוד דאבא הארוך [שבדעת דז"א, להאיר]
בתפארת דז"א [צ"ל לת"ת דז"א], כדי לבנות פרצוף דנוק' (באל עליון)

- עי' באתי לגני ח"א דף פ"ג סע"ב, ב"ש תחתונים דת"ת מגולים (בלי מחיצה).
- א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות פ"ע דיסוד דז"א עם פ"ת דת"ת דז"א לחברו עם פרק אמצעי דיסוד דאימא ועי"ז נעשה ת"ת דז"א כלולה מג"פ.
- ב. א"ה בס"ה כ"כ להעלות ב"פ תתאין דיסוד דז"א לחברו עם פ"ת דיסוד דאימא ועי"ז נעשה יסוד דז"א כלול מג"פ.

[ס.ד.]

גומל

להמשיך פרקין אמצעים דאבא ל(כ)חב"ד דז"א ולדחות הפ"ת לחג"ת דז"א

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יְהוָה

לג' כלי בינה דז"א
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים הָאֵל אֱלֹהִים הָאֵל יוֹד,
 אֱלֹהִים וְהָאֵל יוֹד וְהָאֵל
 אֱלֹהִים וְהָאֵל יוֹד וְהָאֵל
 אֱלֹהִים

לג' כלי דעת דז"א
 יוֹד הִי וְיָן הִי
 יוֹד הִי וְאָן הִי
 יוֹד הִי וְו הִי

לג' כלי חכמה דז"א
 יוֹד הִי וְאָן הָאֵל
 יְיָ יְהוָה יְהוָה
 יוֹד הָאֵל וְאָן הָאֵל

[ולדחות הנה"י לחג"ת]

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָן הִי

אֱהִיָּה וְיְהוָה
 יְהוָה וְיְהוָה
 יוֹד הִי וְיָן הִי

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָן הִי

לג' כלי גבורה דז"א
 יְיָ
 אֱלֹהִים אֱלֹהִים לְמוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי,
 אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד, אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִם
 יְיָ וְיְהוָה

לג' כלי ת"ת דז"א
 יוֹד הָאֵל וְאָן הָאֵל
 יְיָ יְהוָה יְהוָה
 יְיָ וְיְהוָה

לג' כלי חסד דז"א
 אֵל, אֵל, אֵל, אֵל, אֵל, אֵל, אֵל, אֵל
 אֱלֹהִים
 אֱלֹהִים לְמוֹד

יכוין לדחות מוחין דקטנות [כל ה 60], לב' שלישים התחתונים דתפארת דז"א

בינה
 אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִם
 דעת דגבורות
 אֱלֹהִים לְמוֹד הָאֵל יוֹד מִם

חכמה
 אֱלֹהִים לְמוֹד הִי יוֹד מִם
 דעת דחסדים
 אֱלֹהִים לְמוֹד הָאֵל יוֹד מִם

לב' שלישי ת"ת דז"א
 יְיָ יְהוָה יְהוָה
 יְיָ וְיְהוָה

להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א [סו:]

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף וְהא יוד וְהא
אלף וְהא יוד וְהא
אֱהִיָּה

לג' כלי דעת דז"א
יְוֹד הִי וְיִין הִי
יְוֹד הִי וְאֵו הִי
יְוֹד הִי וְו הִי

לג' כלי חכמה דז"א
יְוֹד הִי וְאֵו הִי
יְהִי יְהוּ יְהוּה
יְוֹד הִי וְאֵו הִי

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה
יְהוּה

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
יְהוּה
אלף, אלף למוד, אלף למוד הִי,
אלף למוד הִי יוד, אלף למוד הִי יוד מם
יְהוּה

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)
יְוֹד הִי וְאֵו הִי
יְהִי יְהוּה
יְהוּה

לג' כלי חסד דז"א
א, אל, אלו, אלוה
אֱלוֹהִי
אֱלֹף לְמוֹד

יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד
בינה חכמה
אלף למוד הִי יוד מם אלף למוד הִי יוד מם
דעת דגבורות דעת דחסדים
אלף למוד הִי יוד מם אלף למוד הִי יוד מם

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א
אֱוֹהִיָּוֹהִי אֱוֹהִיָּוֹהִי
יְוֹהִוֹוֹהִי יְוֹהִוֹוֹהִי
יְוֹד הִי וְיִין הִי

אֱהִיָּה
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיִין הִי

[סז:]

לג' כלי הוד דז"א
אֱוֹהִיָּה
א צבאו צבאות
אֹרֵת

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)
יְאֱהִיָּוֹהִי
שִׁין, שִׁין דלת, שִׁין דלת יוד
שִׁין דלת יוד

לג' כלי נצח דז"א
יְהוּה
צָבָב צָבָב
צָבָב

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאי דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א (ולהלביש) [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

יהוה
ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה
ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א
5

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר פנימיות דפנימיות דז"א

	אהיה	אהיה	
	יהוה	יהוה	
[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*			[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אלף הי יוד הי [חכמה]			יוד הי ויו הי [חכמה]
אלף הי יוד הי [בינה]			יוד הי ואו הי [בינה]
אלף הא יוד הא [חסדים]			יוד הא ואו הא [חסדים]
אלף הה יוד הה [גבורות]			יוד הה וו הה [גבורות]
ג' כלי כתר דז"א*			
אלף הי יוד הי			
יוד הי ויו הי			
יוד הי. יוד הי. יוד הי. יוד הי ויו הי			

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנו', המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

(א) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים. ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יו יהוה

* הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.

נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד הגת' של ישסו"ת ב' (הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אותם ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א. לגבי הצינון לצורך הכתר, מה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאוירא שבתוך הגולגלתא דז"א. כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דהג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' עד י"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א. א. עיין במבוי"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.

שהוא כמו שביאר רז"ל בתיבת באהבה וכ"כ בדק"ך ע"א ע"ש. ויהיה א"כ זיווג זה דאו"א בפני' דפני' כמו זיווג דחיות בעלמא, ולא נמשך ממנו רק הארה לכשיכנסו המו' בוז"א. וק' לקו"ד, דלפי הטעם דרז"ל בתיבת באהבה, היה צריך לכוון בחי' דפני' ובפני' דחי' בירור רפ"ח ועליה מפר' לפר' ע"ד הנז' בק"ש באו"פ, וכאן באו"מ. ובשה"כ דרו' ד' כרז"ל או"א וכו' לכוון למסור עתה ג"כ עצמנו למיתה עק"ה ע"ד מה שנתבאר ביחוד ק"ש וכו' שנפשותנו ורוחנו ונשמותנו עולים יחד ומצטרפים עם זו"ן וכו' וכולנו יחד אנחנו מעלים אליהם בחי' מ"ן תוך אי' עי' עכ"ל. הרי שאין הפרש מכאן לק"ש. ולמה אין מכוונים לברר וגם לעלות מפר' לפר' עד רום המעלות וכו' וכו' הכל ע"ד הק"ש (ועי' מע"א ק"ך א'). ואם היה אפ"ל שכ"ז נעשה באמת בק"ש, כי שם דיבר רבנו בכללות בעליית המ"ן, עד שאח"כ בחזרה כשהגיע השתלשלות הזיווגים לאו"א, פרט לכוון בחי' דפני' ופני' דחי' לאו"פ, [ועי' הגהות המדפיסים שם בק"ש וגם עי' פת"ע דל"ז רע"א בסוגרים גם נראה וכו'] וכאן פרט לאו"מ. ואם נא' ככה הוה א"ש. אלא שלא מצאתי מזה רמז במפ' הנמצאים לע"ע תח"י. וגם ל' שה"כ דרו' ד' דעמידה הנז' לכאו' לא משמע כן, וצ"ע. אמנם כמעט זה ברור שבירורי האו"מ הללו של או"א, הם כבר התחילו לעלות מתחי' התפי'. עי' פת"ע דל"ז ע"א ד"ה ודע ע"ש. והנה בחי' דפני' כתוב להמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ, ובפני' דחי' לא כתב כן. וכן באלקי אברהם וכו' נז' גרנח"י רק בחי' דפני', ולא בפני' דחי'. (עי' נה"ש בהגהת המדפיסים כאן באות ג' מ"ש ושני צלמי המו' דאו"מ וכו') ועי' מע"א ז"ל דק"ך ע"א שנראה דלא שנא. ועי' ש"ש דרו' ו' דר"ה דקכ"ו ע"ד סוף אות יו"ד שרבנו קיצר וסמך על הגרנח"י שכתב בחי' הפני' ע"ש.

(דקי"ט רע"א) עיקר הכונה במילה זו היא שואלקי אבא שהוא ע"ב. ומ"ש שהוא גי' מ"ו, הוא רמז ולא כונה ע"ש. גם עי' מה שהביאו בהגהת המדפיסים ז"ל במילת אבותינו חי' דפני' אות א' מענ"ה ז"ל וכמפורש בדרו' ו' וכמ"ש הרשב"ם ז"ל בהגהת מע"א דקי"ח ע"א. ולקו"ד שלפ"ד ז"ל, ה"ה לפני' דחי' שכל הג' בחי' הזיווג נעשה במילת אבותינו. וכל הכונות שנכתבו לפני' זה הוא לדעת איך גרמזו הדברים במילות אלו. ומה שגרמזה אי' בייא"י ולא באותיות אחרות משם ס"ג, אולי והם המעולות שהם בכתר וחכמה שלה כמ"ל באחד דק"ש וא"ש את"ם. ועדיין צריך טעם על אבא והיע"א.

(נח, ב) פני' דפני', ואלקי אבותינו להמשיך ללאה היוצאת. והרב פת"ע הק' דעדיין לא נכנסו המו' דאבא ומה א"כ עניין המשכת מו' אלו ללאה ע"ש מה שתי'. ועי' מע"א קי"ט א'. ולענ"ד עוד צ"ל, דבשה"כ בתיבה זו לא נמצא כונת המשכה ללאה, אלא לכוון להמשיך לאה באחו' ז"א. ופת"ע גורם כאן להעלות לאה וכו' ולהמשיך לה מו' וכו'. ובשה"כ לא נז' רק להמשיך לאה ולא להמשיך מו'. ובסוף הכונות של אלקי אברהם וכו' ואחרי כונת הו' דואלקי יעקב, כרז"ל גם תכוון כונה אחרת וכו' ולכן הוזכרו פה ד"פ אלקי וכו' להמשיכם אל ד' בחי' לאה הנז' עכ"ל. ונראה לכאו' בדרך אפ' שהוא ע"ד מ"ש הרב ענ"ה ז"ל באו"א דחי' דפני' המובא בהגהת בסי' ועי' גם מע"א קי"ח ב'. וכן כאן, שעיקר מקום הכונה היא לאחר ואלקי יעקב, כנו' בשה"כ, שאז נכנס פ"ת דיסוד דאבא, והוא העטרת היסוד שלו כנו' שהיסוד ב"פ והעטרה היא פ"ג, ועי' בסופ"ד דשל"א, ואז יהיו בוז"א ד' לאות. אלא שהרש"ש זיע"א סידר כ"א בתיבה שלה. זה נראה לכאו' בדרך אפ' וא"ש את"ם.

(נט, א) אבותינו חי' דפני' מחצי תחתון וכו' עי' דב"ש ז"ל דמ"ד סע"ג.

(נט, א) אבותינו, חי' דפני'. ולהמשיך צלם דמו' עם גרנח"י דאו"מ.

(נט, א) אבותנו. בסי' שלפננו כתוב בג' הבחי' למסור עצמו עק"ה. אבל בפת"ע דל"א ע"ד ד"ה גם, כתב שלא נז' בפני' דפני' קבלת דמב"ד כמו שנו' בחי' דפני' ופני' דחי' והק' דמאי שנא. ומע"א דקי"ט ע"ב כתב

פני'. והמו' המקי' הא' הללו שבת"ת דאי' כ"א יש בו מי' דס"ג דאי', וכ"א מהם כלול מדי' מו' חו"ב וחו"ג. והמו' החדשים, הנק' מקי' שניים, בעוברם דרך שם לוקחים מהם שם אל שהוא ג' יודין ואלף, וגם אות ו' שהוא תשלום מי' דס"ג. והיינו (עי' תו"ח ד"י ע"א) שמו' חכמה לוקח ג' יודין מג' חכמות דחב"ת, ולוקח אות אלף וי' מחכמה דגבו'. ומוח בינה לוקח ג' יודין אלף וי' מבינות דחו"ב חו"ג. והדעת מהדעות. אח"כ המו' החדשים יורדים עוד למטה למקום המו' הא' שבפני' רישא ז"א, וכ"א מהחדשים לוקח מהמו' הפני' ג' ווין שהם ה' אחת. (לכאור' גם כאן אפ"ל לפ"ד החו"ח ז"ל שה' של החכמה נתקבצה מהחכמות הפרטיות, ושל הבינה מהבינות, וכן הדעת ע"ד הגו' במקי'). ו' העליון שהוא הגג של הה' מחכמה, וי' ימין מהבינה, והשמאל מהדעת, דחס', ופסיעה של הו' הו' מעטרא דגבו'. אח"כ קוצא דשערי דא"א מכה בעורף ז"א, ונכנסת הארתה בתוך המו', ומוציאה את המו' הללו החדשים עם הארות שלקחו מהמקי' הא', לחוץ במצח ז"א. ואז ביציאתם לוקחים מקוצא דשערי ג' יודין, שהוא ההארה היוצאת מפיות השערות שדומה ליוד. (ולא נו' בהדיא אם יוצאים כל מוח בפ"ע זה אחר זה, או שלשתם ביחד אלא שאנחנו מכוונים בהם א' לא'). ואז הארות הללו שלקחו מהג' מקומות הגו' שהם, א. ל. ו. ה. י. שהם צירוף ואלקי, מתחלקים בסדר זה: ג' יודין דחכמה מקי' לחה"ן דפר' חיצו' דו"א, והאלף נחלק לב' יודין בתרין תפוחין דנוק' וי' בחוטמה. וג' יודין דבינה מקי' לבג"ה דפר' החי' הגו', וב' יודין וי' דאלף בחג"ת דנוק'. וג' יודין דדעת לדת"י דפר' החי', והאלף לנה"י דנוק'. [ובמושיע ומגן לוקחת גם הארת הט' יודין הגו' ומאירים בט' אותיות דג' אלפין ונעשים אצלה ג"פ אל] (נראה לכאור' פשוט דפר' חי' הוה דו"א הוא דפני' דחי' שעסוקים בו וכן הנוק'). וג' ווין שלקחו עם האלפין מעטרא דגבו' יורדים לנה"י דפה דו"א שהם ב' השפתים והלשון. וג' ההין שלקחו מהמו' דפני', ירדו דרך פני' ז"א, ה' דחכמה לגקב ימין דחוטם שלו, ודבינה לגקב השמאלי, ודדעת לבין

ולקי' באלקי אברהם וכו' כתב מקי' דחה"ן ודבג"ה ודדת"י דפר' אמצעי דו"א. ולכאור' מובן מזה שהם מקיפים דפר' האמצעי, וכ"נ מפת"ע דל"ב רע"א. וכנראה שלכך לא סור כלים דו"א למטה מהנרנח"י, היות שאין זה או"פ הנכנס תוך כלים. וא"כ צ"ל מו' דאו"פ דפר' אמצעי הוה מתי גמשכו, כדי להמשיך עתה מקיפים. ולמה משונים פר' החיצו' והאמצעי זמ"ז בכונתנו בהם, שלחה"י נמשך בק"ש או"פ, ולאמצעי נמשך בכאן או"מ. ומשה"כ דרו' ד' משמע שהם מקי' לפר' החיצון עצמו ע"ש.

ועי' מע"א ז"ל דקכ"א ע"ב (וענ"ה ז"ל דט"ו ע"ד שנראה שהוא מתאים למ"ש מע"א ז"ל). ולפי מה שהבנתי מדב"ק שהאמת הוא שפר' החי' קיבל בק"ש מו' פני' ומקי', וכן פר' האמצעי מקבל כאן מו' שלמים פני' ומקי'. אלא שכל פר' האמצעי הוא נק' מקי' לפר' החיצון, ולכן נק' המו' הגו' כאן בשם מקי' וע"ש עוד מ"ש. ולכאור' ק' לפ"ז מה שלא נו' שמות הכלים דו"א כאן כמו שנזכרו בק"ש. (ועוד ק' לקו"ד ששם בק"ש נזכרו כל ג' שמות הכלים שהם חי' ואמצ' ופני', והלא הם מו' לפר' דחי'. ולזה אפ"ל שהם ג' כלים דפרטות פר' החי' גופיה) ואפ"ל בדוחק היות ונק' בשם מקי' לא נזכרו הכלים. אבל מעיקרא מאי נ"מ משינוי השם הוה ולא מכוונים בפשיטות לתקן כלי אמצעי דו"א [וכעין זה צ"ל גם בפני' דחי'] וצ"ע לע"ע והיע"א. גם ק"ק למאי דמש' שבק"ש היה המשכת המו' בחי' דפני', לחב"ד דפר' החי', וכאן בתשלום ההמשכה כתוב בסי' לפר' הפני', גם בז"א וגם בנוק'. ואפ' שמילת פר' הפני' הוא לאפוקי מקי' ואין ר"ל פני' ממש.

(נט, א) סדר כונת הפני' דחי' בקיצור לקוצר הבנתי הוא זה: שבתיות או"א מזדווגים או"א בבחי' מקי' דחג"ת שלהם ומוציאים ג' מו', שהם ג' מי' ס"ג, מהחג"ת דאי'. ובירידתם פוגעים במו' שנמשכו בק"ש מחב"ד דאו"א, שבתחי' כשהיו בת"ת דאי' טרם הכנסם בנה"י היו ד' מקי', ואח"כ נכנסו בנה"י דאי' ונתלבשו בחב"ד דו"א נעשו ג' מו'

ב' הנקבים. ומשם נתפשטו ג' וויז דה' א' בג' קוי ז"א, ופסיעה שבו' הג' למלכות. וג' וויז דה' ב' לג' קוי נוק', והפסיעה למלכותה. וג' וויז דה' הג' לג' קוי הדעת המחבר את זו"ן (צ"ל לע"ע מה בחי' דעת זה), והפסיעה למלכותו. אמנם ג' יודין דקוצא דשערי בשארן למו' עצמן. ובכן מה שכתוב בסידור מנקב ימין דחוטם וכן בשאר התיבות האלו, הם המשך השורה השייכה לאות הה' ואינם שייכים לאות ו' שתחתיהם ופשוט. ולקו"ד יש לי כמה הרהורי שאלות בענין המו' הללו מחוסר ידיעתי ויה"ר שהשי"ת ברחמיו יזכנו להבין אכי"ר.

(נט, ב) אלקי אברהם וכו'. כניסת פ"ע דאי' ופ"ת דאבא. ולמטה באות א' וב' כתב כונת עליית הפרקין לעשות חכמה למו' דאי' ודאבא. ולכאו' במו' דאי' לא היה כונת עליית פרקין בק"ש כשנכנסו הו"ק, עד שכאן נכנסו גם הג"ר ואז היה כל פרק מנה"י דאי' במקומו, ואז נתחבר עם הב"פ השייכים אליו להיות ספי' א'. ובכן גם למו' דאבא היה צריך להיות כן. ואיך כ' להעלות ב"פ חסד ולחברם עם פ"ת דנצח דאבא. (ובגומל לא כ' ככה בשביל חג"ת). איך יתחבר והמקום איננו שלו. והיה צריך להמתין עד קונה הכל שנכנסו מו' דאבא כולם במקומם ע"ד אי'. וי"ל.

אלקי אברהם — יעקב

(נט, ב) (למזכרת) אלקי אברהם וכו'. במו' דאבא נו' שמות הוי' מילוי ופשוט ומלא. ועי' ש"ש כאן אות ו' שאינם הם המו' הגז' בדרוש ציצית וק"ש ע"ש עוד מ"ש. וצ"ע דמתי א"כ נכנסים אותם המו' דאבא הגז' בדרו' ציצית שלא נזכרו בעמידה כלל. ועי' בס' ר"ה בחי' באהבה שנו' אותם המו' דאבא דדרו' ציצית, וגם נו' שמות ההוי' הגז' וכו'. וכלה על דעתי לו' ששמות ההוי' הגז' אינם שמות עצמות המו' אלא שמות הצלם דאבא. ושמות המו' עדיין לא נו' בעמידה כמו שלא נו' שמות המו' דאי'. אבל ק' דא"כ היה צריך

לצייר שם באהבה דר"ה שמות ההוי' הגז' למו' למטה משמות המו' כי המו' הם המלוכשים בצלם. ואילו בס' שם נו' ההוי' עם הגרנח"י ביחד, ולמטה מהם שמות המו'. וכפ"ז מה הם באמת ההוי' הללו. ועוד דמאי שנא דצלם דאבא יש לו שמות מיוחדות חוץ מהמו', משא"כ באי'. (ס, ב) פנ"י דפני' ואלקי יעקב. בשה"כ כרו"ל כאשר תכוון באלקי אברהם וכו' אל מו' דמצד אבא או דמצד אי', תמיד תכוון אל זה הדעת העליון דז"א, בין במו' דמצד אבא בין במו' דמצד אי', והכונה תהיה באות ו' היתרה שבמלת ואלקי יעקב עכ"ל. וצ"ע שלא נו' כונה זו בס'י. וגם צ"ע במ"ש רו"ל עצמו שיכוון לדעת העליון בו' זו בין דאבא בין דאי'. דתינח במו' דמצד אי' שכאן נכנסין החב"ד. אבל דאבא שנכנסין עתה רק הנה"י, איך שייך לכוון דעת העליון כאן, והיה צריך לכוון במקומו בקונה הכל. וי"ל בדוחק.

ה א ל

(סא, א) האל: עשיית יגת"ד בפני' דפני' וטת"ד בחי' דפני', ואילו בפני' דחי' לא הודיענו. וכן בדרושי ר"ה שהוא בפני' דחי' לא הוזכר. ונראה לקו"ד לו' כי הנה בע"ח סופ"ט שכ"ט כתב מהרח"ו ז"ל שאחר כ' שנה מתתקן דיקנא דז"א. ונסתפק אם הכונה על עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או על הי"ג ע"ש. והשתא באיזה בחי' מסתפק. אם בפני' דפני', מבואר להדיא בשה"כ דרו' ב' דעמידה שבמילת האל נעשו לו יגת"ד, והוא קודם מקיפי או"א שהם בקונה הכל. ואם בחי' דפני', מפורש ברו' ד' שנעשה במילת האל טת"ד, והוא אחר המקי' באלקי אברהם וכו'. ולכן י"ל שהספק הוא בפני' דחי' שלא קיבל בהדיא מהרב. ובבחי' זו נכנסים מקי' אי' באלקי אברהם וכו', ומקי' אבא בב"כ וכמ"ש רו"ל בשה"כ דרו' ב' הגז' בסוף תיבות או"א. ומסתפק מהרח"ו, אם גם טת"ד לא נעשים עד אחר מקי' אבא, או ט' לפני מקי' אבא וי"ג אחריהם. וכיון שמהרח"ו לא קיבל מרו"ל, והוא עצמו נשאר בספק, לכן לא

כונת ב"כ, מזה משמע לענ"ד שהוא לא מדבר בבחי' הנו בעצמה, מדקא' וזה ג"כ, דמשמע שהוא מביא רק דוגמא על הי"ג שהם אחרי מקי' אבא, כמו אותה הבחי' שהיא פני' דחי' דב"כ. אלא דק"ק ע"ז, דאמאי לא מכונינן ביגת"ד תיכף בקונה הכל עצמו. וי"ל. אח"ז ראיתי להרב ברכת אליהו ז"ל דקל"ו ע"ב ד"ה ואז, שב"כ שייכה בכל הג' בחי' ע"ש. וצריך לי ישוב להתיישב בדב"ק ז"ל.

(מהדורא ב') האל. בענין המשכת המו' ועשיית הדיקנא:

[א] בפני' דפני' נכנס הו"ק דצ' דאי' בק"ש, והג"ר בעמידה, ואחריהם צ' דאבא, ואח"כ בקונה הכל הוא הל"מ דשניהם. ובחי' דפני' הצ' דאו"א בק"ש בחב"ד, ובאבות מתפשטים בכל הפר', והל"מ לא נזכרו. ובפני' דחי' הצ' דאו"א בק"ש בכל אורך ז"א, והל"מ לא נזכרו.

[ב] בשה"כ דרו' ב' באו"א כרו"ל, אע"פ שבברכת אבות דר"ה (פני' דחי') ביארנו כונת מקי' דמצד אי' ומצד אבא, עכ"ז בימי החול אל תכוון אלא במקי' דמצד אי'. כי המקי' דאבא אינם נכנסים עתה עד ברכת כהנים עכ"ל.

[ג] עוד בשה"כ דרו' ב' בתיבת האל כרו"ל, לעשות בז"א יגת"ד והנלע"ד כי אלו הם מצד מו' דאי' אשר כבר נכנסו המקי' שלהם כנ"ל, ואותם של ויעבור מן המקי' דמצד אבא אשר עדיין לא נכנסו עד ברכת כהנים כנ"ל וכמשי"ת במקומו עכ"ל. (אות ו')

[ד] ובשה"כ בברכת כהנים כרו"ל, שהצ' דאי' בתשלום הי"ג, ואח"כ מקי' דאי' עד ח"י, ואח"כ פני' דאבא עד כ', ואחר כ' מקי' אבא. ובברכת אבות דחול נכנסו כל המדריגות, זולת מקי' דאבא והם בברכת כהנים ע"כ. וכ"כ ג"כ בע"ח שכי"ה פ"ח (ובענין השנים הביא

סידר כאן הרש"ש ז"ל כלום. ולפ"ז מדוקדק ל' רו"ל בע"ח הנז' שכתב אם טת"ד הם אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א, או אחר מקי' אי'. ובפני' דחי' מצאנו שפני' דאו"א נכנסים ביחד בק"ש, קודם מקי' אי' שבעמידה. והש"ש ז"ל הגיה דאי' במקום דאו"א, ולפי הצעתנו נראה דאין צורך להגיה.

והנה מהרח"ו ז"ל בתחי' פ"ט דשכ"ט הנז' כתב, שקיבל מהרב שבתחי' יש לו טת"ד, ואחר מקי' אבא יש לו י"ג. ונסתפק אם הטת"ד קודם מקי' אי' או אחריהם ע"ש. והרב ש"ש ז"ל שם אות ג' ד"ה ולקו' ראשונה וכו' כתב ע"ז דמיירי בפני' דחי', ובמילת האל נעשה יגת"ד לפני' דפני' ולפני' דחי'. וכ"ע אח"ז בד"ה והשתא, ב"כ הוא בפני' דחי', מדקא' רו"ל ע"ז שלאחר מקי' אבא יש לו יגת"ד, כי זהו ג"כ כונת ב"כ שהם מקי' אבא ע"כ. וע"ש עוד שהביא ראי' מרו"ל שמקי' אבא דב"כ הוא בפני' דחי' ע"ש. ודב"ק צל"ע. א', מ"ש שרו"ל מדבר בפני' דחי'. ואיפה כתב שנעשה בהאל יגת"ד, הלא רו"ל קא' שהי"ג הם אחר מקי' אבא, וצריכים להיות אחר ב"כ, ובהאל צריך להיות ט' ולא י"ג (וי"ל). ועוד לפ"ד ז"ל למה לא סידר הרש"ש זיע"א כאן לעשות טת"ד לפני' דחי', שטת"ד מיהא פשיטה ליה למהרח"ו ז"ל שהם לפני' מקי' אבא הנכנסים בב"כ. ועוד במאי נוקים הספק הב' של מהרח"ו שם שהבאתי בתחי', שנסתפק דאפ' גם טת"ד הם לאחר מקי' אבא וכנ"ל.

ולקו"ד והבנתי הייתי רוצה לו, שהספק הב' של סופ"ט הנז"ל הוא כמש"ל דהיינו בפני' דחי', והספק שבתחי' הפרק י"ל שהוא בפני' דפני'. אלא שקאי על הדיקנא שממו' דאבא שלא נודע מתי נעשית. כי הדיקנא שממו' דאי' קיבל בפני' שהוא במילת האל. אבל של אבא לא קיבל אלא שהט' לפני' מקי' אבא והי"ג אחריהם. ומסתפק אם הט' גם לפני' מקי' אי' או אחריהם. וידוע דמקי' או"א שניהם יחד נכנסים בקונה הכל ולא כבזמן תיקון ז"א בפ"א (כמו בפ"ט הנז' שנו' זמן של שנים). ולכן לא נז' עשיית הט' בעמידה, ונעשה הכל בויעבור. זה הנלקו"ד אפ'. ומשרו"ל בספק הזה, כי זהו ג"כ

סדר אחר) שסדר כניסתם הם, פני' דאי' ומקי', ואח"כ פני' דאבא ומקי' ע"ש.

[ה] ובעו"ת דד"ן א' (הנד"מ מ"ב א') כרוז"ל, תיכף שנכנסים ג"ר דאי' וג"ת דאבא מתחיל לצמוח שער זקנו. ואני מסופק כי נלע"ד שחסר פה שתחי' נכנסים ל"מ דצלם דאי', ואח"כ צ' דאבא ע"כ.

[ו] בשה"כ דרו' ב', שמדבר בפני' דפני' כמ"ש בנה"ש, בתחי' תיבת האל כרוז"ל, אחר שנכנסו ג' מו' עי' דמצד אי' והג' מו' תתאין דמצד אבא כבר נגדל ז"א ונק' גדול ומתחיל לצמוח שערי זקנו ונעשים בו יגת"ד ע"כ (אות ג').

[ז] ובע"ח שכ"ט פ"ט כרוז"ל, ובענין הדיקנא דז"א לא נתבאר לי היטב זמן הויתה ואמנם מה שקיבלתי ממורי זלה"ה הוא בתחי' יש לו טת"ד וכו' ואח"כ אחר היות לו כ' שנים שנכנסו מקי' אבא דל"מ דצלם או נעשה לו זקן גמור ביגת"ד וזה פי' עד שנתמלא זקנו כי זהו ג"כ כונת ברכת כהנים שהם מקי' אבא ונמצא כי מילוי הזקן אינו אלא אחר כ' שנים אמנם היותו בו טת"ד לא ידעתי פרטיות זמן הויתם אם הוא תיכף אחר שנכנסו מו' פני' דאו"א (ש"ש ובל"י הגיהו דאי') שהוא צ' דצלם שהוא אחר שנת י"ג ויו"א או אחר שנכנסו מקי' אי' וצ"ע ע"כ.

[ח] ושם בסוף הפרק כרוז"ל אחר כ' שנים מתתקן דיקנא דז"א וכו' וצ"ע אם פי' זה הוא עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט"ת או אם איירי במילוי הדיקנא שיהיה בן יג"ת ע"כ.

[ט] והנה בפני' דפני' סידר הרש"ש זיע"א בתיבת האל יגת"ד, וכנראה שהוא ממ"ש רז"ל באות ו' הגז"ל. ולא פי' רז"ל אם היגת"ד הללו הם מצד אי', וא"כ מצד אבא יהיה בויעבור, או אם הם מצד או"א. ואין זה תלוי בכניסת המקי', כי הלא הי"ג מצד אי' עכ"פ

מוכרח לו' שנעשו לפני המקי' שנכנסים בקונה הכל. והגם שרוז"ל בתיבת האל עצמה כתב שנעשים י"ג מצד אי' ובויעבור מצד אבא כנוז"ל באות ג', מוכרח לו' שאינו מדבר בפני' דפני'. כי או' שמקי' דאי' כבר נכנסו ודאבא בברכת כהנים. ואילו בפני' דפני' שניהם נכנסים בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל. ואולם ממ"ש רז"ל באות ו' הגז' מתחיל לצמוח שער זקנו, ובכל זאת א' ונעשים בו יגת"ד, א"כ מה פי' מתחיל לצמוח ומה משמיענו במילים הללו. ולכן רציתי לו' שאפ' כונתו, שנעשים בו עתה יגת"ד דמצד אי', וקורא לזה בשם התחלה לצמות, הגם שהם י"ג. ודבר זה נראה כמוכרח. שהרי ממו' דאבא לא נכנס עדיין רק פ"ת דצ' ואיך יצא עי"ז יגת"ד. וגם מהדרו' עצמו בשה"כ מבואר במ"ש ה' אל המתפשטים בבי"ע ושהם יוצאים מהיסוד דאי' וכו' וכו'. וכן מובן פשוט מלשון הסי' כאן מ"ש לעשות יגת"ד מהארת החב"ד המאירים דרך פי היסוד דאי' וכו'. וזה נלקו"ד נכון. ואולי שלכן הביא רז"ל ברו' ב' הגז' מש"ל באות ג', הגם שאין זה בפני' דפני' כנוז', היות ודומה לו בזה שהי"ג מצד אי' לחוד ודמצד אבא לחוד. והנה מדשתיק רז"ל מטת"ד, נראה שלא שייך בבחי' זו טת"ד לבדם, אלא תיכף נתקן בי"ג כאן וביעבור. ועי' ש"ש דרו' ברכת כהנים מה שרצה לו'.

[יוד] ובחי' דפני' כרוז"ל בדרו' ד' דעמידה וכן בסי' שנעשה בהאל טת"ד וכתב שהם מצד אי'. ומדרו' ברכת כהנים משמע לכאור' שבועיבור נגמרו בו יג"ת ע"ש ל' רז"ל ועי' ברכת אליהו דקל"ו ע"ב.

[יא] ובפני' דחי' לא נוז' בסי' עשיית דיקנא כלל. ולכאור' משרוז"ל באות ג' קאי על בחי' זו. כי על פני' דפני' לא אפי'. כמ"ש רז"ל באות ט'. ועל חי' דפני' ג"כ לא, כי רז"ל בדרו' ד' דעמידה (חי' דפני') כ' שנמשכים בהאל טת"ד מצד אי' וכמ"ש רז"ל באות יו"ד, וכאן או' שבהאל נעשים יג"ת. ועל כן נראה דקאי על פני' דחי'. והרב ש"ש ז"ל על הא דאות ג' (שם באות ד) הק' שאין זה מתאים לפני' דפני' דאיירי

או לא. וגם אם נגרוס דאי' לא היה צריך להסתפק, אחרי שבשה"כ קיבל מהרב שנעשים י"ג בהאל. וגם איך פשיטא ליה שהי"ג אחר מקי' אבא היפך שה"כ. ואם נא' שהי"ג דהאל הם מצד אי', וכאן מדבר בדיקנא דמצד אבא, ג"כ ק', אם נגרוס דאי'. שאיך יצא דיקנא דמצד אבא ואין בתוכו רק מו' דאי' וכמש"ל. וגם אם נגרוס או"א ג"כ ק', דמשמע שמקי' אבא הם בברכת כהנים, ואילו בפני' דפני' הם בקונה הכל וכמ"ש הש"ש ז"ל שם בשכ"ט. וכן שמסתפק אולי הט"ת אחר מקי' אי' ולא א' או"א, משמע שאינם נכנסים ביחד, ובפני' דפני' הם ביחד.

ובכן לכאוי' גר' שפ"ט הזה לא מדבר בפני' דפני'. ובכן צ"ל שמדבר בחי' דפני', ושם נכנסו בהאל ט"ת מצד אי', וצריך לגרוס בכאן או"א שפנימיותם נכנסים ביחד בק"ש. ומסתפק אם הט' הללו לפני' או אחרי מקי' אי'. והרש"ש סי' בחי' דפני' בתיבת האל ט"ת, כיון שמהרח"ו ז"ל קיבל זאת בפני' מהרב ז"ל בשה"כ בתיבה זו בפ"ד דעמידה. וכן אפ"ל ג"כ שמדבר בפני' דחי' וכפי מה שצידדנו באות י"א, שבהאל נעשים יג"ת מצד אי', וכאן מסתפק בדיקנא דמצד אבא. וג"כ מוכרח לגרוס או"א, שגם בפני' דחי' נכנסים ביחד בק"ש. ועוד כמו שהקשינו למעלה איך יוצא דיקנא מצד אבא במו' דאי' לחוד. ודברי הש"ש ז"ל בשכ"ט פ"ט אות ה' אינם מובנים לי לקו"ד. שהוא הגיה לגרוס רק אי', והביא משרו"ל בשכ"ה פ"ח שכניסת המו' הם פני' ומקי' דאי' ופני' ומקי' דאבא, והתאים ע"ז הא דשכ"ט וכ' שב' המקומות הללו מדברים בפני' דחי' ע"ש. והלא בפני' דחי' נכנסו בו"א בק"ש פני' דאו"א ביחד וצ"ע. ולקו"ד היה יותר מסתבר למחוק יג"ש, כמו שהגיה הבל"י ז"ל תיבת היג"ש שבתח"י דברי מהרח"ו זיע"א. אבל להגיה ולגרוס אי' ולו' שזה בפני' דחי' ק' כנוז.

ולקו"ד שדרו' ח' דשכ"ה יש לו הבנה אחרת עי' דב"ש זלה"ה בשי"א באורך. וכפי הבנתי הפעוטה שהבנתי משם בקיצור הוא, שהמו' הנמשכים ע"י המצוות נק' צ' דאי', והמו' דאו"פ דלחש נק' ל"מ דאי'. והמו' דאו"פ דחורה

ביה דרו' ב' הנז'. וכי' וא"ת שאין כאן מקומו של מקרא אלא שחוזר על פני' דחי', מ"מ ק' דהרש"ש סידר כונה זו דיג"ת בפני' דפני', ואי מיירי בפני' דפני' לא נמשך מקי' דאי' עד קונה הכל עכ"ל. ולפי דרכנו אין קו'. דהרש"ש סידר י"ג בפני' דפני', לא מחמת הל' הזה, אלא מתח"י דברי רז"ל בתיבת האל וכמש"ל באות ט', ושם אין הדבר תלוי בכניסת המקי'. ולכן נראה דאות הזה דג' אתי שפיר על הפני' דחי'. שכ"כ רז"ל בדרו' ב' הנז' בתיבת או"א וכנוז"ל באות ב', שנברכת אבות נכנסו המקי' דאי' ואז יהיה לו י"ג מצדם, ואח"כ ברכת כהנים מקי' אבא ובויעבור יהיה לו י"ג מצדם. וא"ת א"כ למה לא סידר הרש"ש זיע"א כונת דיקנא בפני' דחי'. י"ל שמהרח"ו זיע"א א' בפני' שלא קיבל את זה מהרב ז"ל. ועוד שתלה הדבר בכניסת המקי' דאי', ולא נתבאר איפה הכונה שלהם בברכת אבות. כי נראה שהמקי' הללו שאו' רבנו שנכנסים בברכת אבות, הם הל"מ דאי', מדקא' דשל אבא נכנסים בברכת כהנים, ושם הם ל"מ דאבא. אבל המקי' הנז' באו"א וכו' אינם הל"מ וכמ"ש הנה"ש והובא בהגהת המדפיסים באו"א אות ג'. ועי' הריפ"ש ז"ל בדרו' ברכת כהנים אות ח' ע"ש. ועי' בש"ש ז"ל על ע"ח שכ"ט פ"ט ד"ה ולקו' וכו' שכ', במילת האל נעשה יג"ת דפני' דפני' ולפני' דחי'. אלא דלפני' דפני' נעשה קודם המקי' ל"מ דאו"א שהם בקונה הכל, ולפני' דחי' הוא אחר שכבר נכנסו המקי' דל"מ דאי' לבד במילת אלקי אברהם וכו' ע"ש. (וק' שמדבריו שעל שה"כ באו"א אות ח' ובדרו' דחורה אות כ"ד ופת"ע באלקי אברהם אות ג' משמע שמבין דמקי' אי' הם המקי' הנז' בסי' באו"א ואלקי אברהם וכו').

[יב] **ופ"ט** דשכ"ט דפשיטא ליה למהרח"ו ז"ל שיג"ת הם אחרי כ' דהיינו מקי' אבא, ומשמע מלשונו שהם אחרי ברכת כהנים דהיינו בויעבור, ומסתפק על ט"ת אם הם לפני' מקי' אי' או אחריהם, ובסוף הפרק מסתפק גם אם הם אחרי מקי' אבא ג"כ, לכאוי' נראה שאין זה בפני' דפני', שהיג"ת נעשים בהאל וזה לאחר צ' דאי' לבד, וכאן מסתפק אפי' ט"ת אם נעשים

בה' אלקים, אח"כ דחיית פרקין אמצעיים דמו', ואח"כ הארת הג' הוויות דגד' בג' מו' דקט'. כך מסודר בנה"ש דכ"ח ע"ג. ומשמע משם דג' הוויות הנו' הם הג' פרקין אמצעים דאי' שגדחו לגרון.

(סא, א) (ח"י דפני) טת"ד ל"ו אותיות גי' האל. בסי' כ"י א' כתוב גי' האל שהוא תיקון הא' דיגת"ד ובו נכללים שארית הי"ג ע"כ. והלשון זה מעורב מב' כונות הנו' בשה"כ פ"ד דעמידה שבתח"י כתב שההין הנו' כאן האל הגדול וכו' הם בחי' אי' שממנה ממשיכין כל אלו ההארות. והראשונה היא הדיקנא הנק' אל, ונתבאר בביאור הי"ג מדות דויעבור שתי' הא' שלה הוא אל. ומאחר שהזכיר התי' הא' לא חש להזכיר האחרים כי בו נכללים כולם עכ"ל. ואח"כ כתב גם תכוון באופ"א שהאל עולה ל"ו מס' טת"ד דז"א וכו' ל"ו אותיות וכו' והרי גרמוה כל הדיקנא בזו הכונה הב' עכ"ל ע"ש. ולקו"ד שהעיקר לכוון רק מ"ש בסי' שלפננו. וכן מדויק קצת ל' שה"כ הנו' שבדרך הא' לא א' תכוון, ובאופן הב' כתב תכוון. גם לכאוי' צריך להבין האופן הא', הרי בכאן נעשה טת"ד ולא י"ג וכמ"ש בשה"כ שם בתח"י לשונו וכמסודר כאן. וצ"ל בדוחק שהדיקנא נק' ע"ש סופה שעתידה להיגמר ביי"ג גם בבחי' זו (בויעבור עי' ש"ש על פ"ד הנו' אות כ"ג) ולכן היא נק' בשם אל גם עכשו ועדיין צ"י.

הגדול וכו'

(סא, ב) פנ"י דפני. הגדול וכו'. בפת"ע כתב כאן ע"פ משרז"ל בע"ח שכ"ג פ"ו שיש לה"ח ענפים ושרשים וא"כ בהגדול וכו' הוא הענפים וכן בקונה הכל אח"כ שם נתפשטו השרשים עצמם מיסוד דאי' ע"כ. וכ"כ בש"ש בשה"כ דרו' ב' דעמידה אות ט"ז, הגדול וכו' עי' בע"ח שכ"ג פ"ו והוא בבחי' הענפים דאילו עצמותם אינו אלא עד קונה הכל עכ"ל. ונר' כונתו בעצמותם היינו השרשים כמ"ש בפת"ע הנו'. וק' שרז"ל בשכ"ה דרו' ב' בכללי

נק' צ' דאבא, ודברכת כהנים נק' ל"מ דאבא ע"ש היטב. ומה שהביא עוד הש"ש ז"ל בשכ"ט משה"ק דל"ה, איכא לאוקמא בחי' דפני' (ועי' ש"כ רפ"ה ואמנם דע וכו') זה נר' פשוט לקו"ד כעת. והספק שנסתפק מהר"ו בסופ"ט דשכ"ט בטת"ד (אות ח) נלקו"ד שמדבר בדיקנא שמצד מו' דאבא. וספק זה אפשר להסתפק בכל הג' הבחי' בפו"ח דפני' ופני' דחי'. ומה שנסתפק בעו"ת (אות ה), מהדרו' דשם נראה שמדבר בפני' דפני'. והנראה לע"ע, אם ניקח דברי מהר"ו זלה"ה כפשטם, שהרש"ש זיע"א לא חש לספק זה. ממ"ש בנה"ש דכ"ח ע"א ד"ה בענין וכו' וע"ע ברכת אליהו דקכ"ב ע"ב ד"ה והנלע"ד ע"ש.

[יג] ובקיצור לפי מיעוט הבנתי הוא. בפני' דפני' נעשים בהאל יגת"ד מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. ובחי' דפני' נעשים בהאל טת"ד מצד אי', ובויעבור יג"ת (מצד אי' או מצד אבא או משניהם לא מצאתי מפו"ח) — ובפני' דחי' נעשים בברכת אבות, וכפי הנראה (הגם שלא קיבל מהר"ו במפ"ח) שהוא בהאל, י"ג מצד אי', ובויעבור י"ג מצד אבא. כ"ז לכאוי' ולפי פשט הדברים וא"ש את"ם.

(סא, א) (פנ"י דפני) האל וכו' יכוון להעלות לאה וכו' לתקן דעת שלה. עי' דב"ש ז"ל שאלה נ"ד שזה מסודר מהרד"מ ז"ל, אבל הרש"ש זיע"א סובר שא"צ לכוון בזה דממילא נעשה כיון שמעלים אותה שם. ולכך כרוז"ל בשה"כ בתיבה זו שא"צ לעשות לה פר' וכו' ע"ש. ובזה יובן משרז"ל בשה"כ בתח"י תכוון לעשות עתה פר' של לאה קודם רחל שמתחיל במילת אל עליון, ואיך כתב אח"כ שא"צ לעשות לה פר'. אלא הכונה בשא"צ היינו שא"צ לכוון לעשות לה דעת שהוא התחלת בנינה בפר', אבל מכוונים להעלותה לצורך שיעשה לה פר' מתיבה זו ואילך כ"ן פשוט. ועי' בש"ש דמ"א ע"ב אות י"ד ודב"ק לא ברורים לי ע"ש.

(סא, א) בדחיית המו'. תחילה דחיית הק"ך לגרון, אח"כ הארת ה' אל

יסוד דאי, והלא לפ"ד האש"ל ז"ל כבר נמשכו במקומם עוד לפני כניסתם. ודברי האש"ל ז"ל צל"ע.

ואני העני הדל המתאבק בעפר רגלי רבותינו זלה"ה הנו"ל, רוצה לו' לפענ"ד, שרו"ל בפ"ו דשכ"ג הנו' כי וז"ל איך יש ענפים ושרשים ונר' שהארה זו היא הארת הענפים ולא הארת השרשים עכ"ל. שלכאו' מילות אלו מיותרות ודי היה לו' שהם הארת הענפים. אלא שבוה רומז לנו רו"ל שכשם שיש הארת ענפים, יש גם הארת שרשים, אלא שכאן הוא הארת ענפים ולא הארת שרשים שאם לא היה הארת שרשים לא שייך לו' ל' זה. ובכן אפ"ל שהשרשים נשארין תמיד בדעת, והענפים יורדים בקונה הכל להגדיל, והארת הענפים הם המתפשטים קודם כניסת המו' כ"א במקומו בהו"ק דצלם, והארת השרשים הם היוצאים מיסוד דאי' ומתפשטים בהגדול וכו'. כנלקו"ד אפ' ועדיין צ"ת וא"ש את"ם והיעב"א.

(סב, א) **הגדול**. בדחיית החג"ת לחג"ת בחי' דפני' לא נו' שמות המו' ולא הכלים (ועי' פת"ע שהק' שלא נזכר הכלים). ואפ' דסמך על מה שמסודר בסמוך ונראה בפני' דפני', ואפ' לכוון בהם בנקל וכן בחס' טובים.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. דחיית היסוד ליסוד דו"א. ובהגה למטה נו' עליית הפרקין עם פ"ת דיסוד דאי' (עליית הפרקין נו' בשה"כ באלקי אברהם). ולקו"ד שהכונה על לבוש עטרת היסוד דאי', והוא המתרוקן בתיבת שמע לצורך הת"ת דו"א, והוא הנדחה כאן ליסוד דו"א. ועי' פת"ע דל"ב ע"ב ד"ה נמצא. אחר זמן ראיתי שכ"כ הרב ענ"ה ז"ל ריש אות ג"א ושו"ש.

(סג, א) **והנורא**. פני' דפני'. להמשיך דרך מחיצות יסוד דאי' ת"ת דחסד'. פשוט דנקט דרך מחי', משום שלישי העליון. דאילו בש"ת הגם שבודאי לוקחים לבוש מהיסוד, אבל לא נק' דרך מחי'. וכן אח"כ בתיבת חסדים שנמשכים נו"ה לא כ' דרך מחי' וזה פשוט.

החו"ג כלל ט"ז כ' שורש הה"ח נשארין בדעת תמיד אך ענפיהם הם הח' המתפשטים בו"ק ואלו הענפים הם המגדילים את ז"א מבחוץ עכ"ל. הרי שהשורש לא יצא מהדעת. ומדקא' הענפים הם המגדילים, וסדר ההגדלה נו' שם בפ"ג, והיא היא הכונה שבקונה הכל, משמע שהענפים הם היורדים בקונה הכל. וכ"כ הש"ש בעצמו בדרו' ב' דשכ"ה במ"ק ד"ג ע"א ד"ה ועוד וכו' שבקונה הכל הם הענפים אבל שורש החו"ג נשארין בדעת ואינם יורדים ליסוד דו"א עכ"ל. וכ"כ שם במ"ב אות ב. (ועי' ש"ש שכ"ג פ"ו אות ה' ולא הבנתי דבריו היטב). וכ"כ הריפ"ש ז"ל בשכ"ה פ"ג ד"ה א"כ, והביא הא דשכ"ג פ"ו וכתב שהם ג' חלוקים, שרשים והם ב' עטרין שבדעת, וענפים הם החו"ג המתפשטים בו"ק דו"ו, והארת הענפים היא שהיתה מתפשטת בצלם קודם שיכנסו בסוד מו' תוך ז"א (שזכר רו"ל בפ"ג הנו'), והענפים הם היורדים ליסוד דו"א ועולים באו"ח ע"כ. וכ"כ הבל"י ז"ל בפ"ו דשכ"ג הנו'. וכפ"ז מה הם א"כ הח' של הגדול וכו'.

ועי' להאש"ל ז"ל דל"ה ע"ב אות א' שהביא ג"כ הא דשכ"ג וכ' שהח' המתפשטים בצ' דצלם קודם כניסתם בו"א הם הארת הענפים, וכשמתפשטים הפרקין האמ' ותתאין דנה"י דאי' בחג"ת ונו"ה דו"א כל פרק נכנס וחסדו עמו וזה שסידר הרש"ש ז"ל בהגדול התפשטות החס' בחג"ת ונו"ה וכ"ז הוא הארת הענפים. אבל הענפים עצמם בקונה הכל, ושרשי החו"ג נשארין בדעת ואינם מתפשטים כלל עכ"ל. וק"ל שרו"ל בשה"כ בהגדול וכו' כי וז"ל גם תכוון כי הה"ח דמצד אי' הם עתה מתחילין להתפשט בו"ק דו"א ועתה נתפשטו הג' מהם שהם חג"ת עכ"ל. ובחס' טובים כ' שאז מתפשטי' הב' חס' האחרים בנו"ה דו"א ע"ש. ובהגדול מתפשטים פרקין אמצ' דאי' בחג"ת דו"א ופרקין תתאין בנה"י שלו. ואם החס' של הגדול וכו' הם הם אותם שנתפשטו כבר לפני כניסת המו' בו"א, הלא כל פרק נכנס וחסדו עמו, וממילא נתפשטו בהגדול וכו' כולם לחג"ת ונה"י, ורו"ל או' שעתה נתפשטו הג' מהם והשאר בחסדים טובים. ועוד דבסי' כאן כ' להמשיך דרך מחיצות

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למעניתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון. לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא לנוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל